

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியக்குழுவின் பரிந்துரை வர இருக்கும் நேரத்தில், ஆசிரியர்கள் சமுதாயத்தின் சார்பிலே முக்கியமான வேண்டுகோள் ஒன்றை வைக்க விரும்புகிறேன். அனைத்து ஆசிரியர்களின் குழந்தைகளுக்கும் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை அமலாக்க வேண்டும். அந்தக் கோரிக்கை பல ஆண்டுகளாக இருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றித்தர வேண்டும். இப்போது கூட சிறந்த மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி வழங்குகிறார்கள். ஆனால், வருமானம் ஆண்டொன்றுக்கு 6,000 ரூபாய்க்கு மேலிருந்தால் இல்லை என்று இருக்கிறது. சாதாரணமாக ஆசிரியர்கள், அரசாங்க ஊழியர்கள் ஆண்டு வருமானத்தைக் கணக்கிட்டால், 6,000 ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கிறது. அதனால் சிறந்த அறிவுள்ள குழந்தைகளாக இருந்தும், சலுகையைப் பெற முடியவில்லை. எனவே, அனைத்து ஆசிரியர்களின் குழந்தைகளுக்கும் இலவசக் கல்வி தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முடிவாக ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். கடந்த இரண்டு தினங்களாக கல்லூரி ஆசிரியர்கள்—மதுரைப் பல்கலைக்கழகப் பகுதியிலிருந்தும், சென்னை பல்கலைக் கழகப் பகுதியிலிருந்தும்—போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய போராட்டம் மேலும் பரவ விடாமல் தடுக்க வேண்டும். அவர்களை அழைத்து பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும். இல்லாமற் போனால், மாநிலம் முழுவதும் அந்தப் போராட்டத்தில் மாணவர்கள் சேர்ந்தால், அமைதி கெடுமென்ற நிலைமை இருக்கிறது. எனவே, உடனடியாக அவர்களை அழைத்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, நல்ல முடிவிற்கு வர வேண்டுமென்று கூறி, பேச வாய்ப்பு அளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடிக்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்) : அவையின் கால நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. மீண்டும் அவை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

[பிற்பகல் 1-40]

[பிற்பகல் 4-00 மணியளவில் அவை மீண்டும் கூடியது.]

5. 1978-79-ஆம் ஆண்டு முதல் துணை விவர அறிக்கையை அளித்தல்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டின் முதலாவது கூடுதல் மதிப்பீடுகளை அவையில் வைக்க முன் வந்துள்ளேன். மானியக் கோரிக்கைகளை விளக்கும் விரிவான அறிக்கை ஒன்று அவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

[மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன்] [1978 செப்டம்பர் 8]

2. வருவாய்க் கணக்குகளில் 15.89 கோடி ரூபாய்க்கும், மூல தனக் கடன் கணக்குகளில் 6.63 கோடி ரூபாய்க்குமாக, மொத்தம் 22.52 கோடி ரூபாய்க்கு கூடுதல் மதிப்பீடுகள் அவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, இவற்றின் மூலம், நிதி ஒதுக்க மசோதா அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னர், இந்த ஆண்டில் அரசால் ஏற்பளிக்கப்பட்ட, வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மதிப்பிடப்படாத செலவினங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கம் கேட்கப்பட்டுள்ளது.

3. நீர்த் தேக்கங்களில் மீன் வளர்ப்புப் பணிகளை மும்முரப் படுத்துவதற்காக, மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி, தர்மபுரி ஆகிய மாவட்டங்களில் மீனவர் மேம்பாட்டு நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிதம்பரம் தாலுக்கா, கிள்ளையில், 50 ஹெக்டேர் பரப்பில், 13 இலட்சம் ரூபாய் செலவில் உப்பு நீர் மீன் பண்ணை ஏற்படுத்தும் திட்டம் ஒன்று புதிதாக செயல்படுத்தப்படும். நீலகிரி மாவட்டத்தில் டயஸ்கோரியா (Di soria) வளர்த்து அதிலிருந்து மருந்துச் சத்தத்தை (Di se nin) தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்று நிறுவப்பட இருக்கிறது. இதற்காக இவ்வாண்டிற்கு வருவாய்க் கணக்கிலும் மூலதனக் கணக்கிலும் மொத்தமாக 10 இலட்சம் ரூபாய் மதிப்பீடுகளில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

4. வரவு-செலவுத் திட்ட உரையில் அறிவிக்கப்பட்டதற்கேற்ப, 8 மாவட்டங்களில் மாவட்டத் தொழில் நிலையங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன; இவைகளுக்காக 78.62 இலட்சம் ரூபாய் செலவிற்கு அவையின் அனுமதி கோரப்படுகிறது. ஐம்பதாயிரத்திற்கும் குறைந்த மக்கள் தொகையுள்ள பகுதிகளில் தொடக்க மூலதன உதவி (Margin Money) அளிப்பதற்கான திட்டத்தை தமிழ்நாடு சிறு தொழில் வளர்ச்சி நிறுவனம் மேற்கொண்டுள்ளது. அரசு, இந்த நிறுவனத்திற்கு இதற்காக 20 இலட்சம் ரூபாய் கடனாக அளிக்க அவையின் ஒப்புதல் கோரப்படுகிறது. தமிழ்நாடு சர்க்கரை நிறுவனத்தின் கீழ் இயங்கும் தஞ்சையிலுள்ள அறிஞர் அண்ணா சர்க்கரை ஆலைக்கும் பெரம்பலூரிலுள்ள ஜவஹர்லால் நேரு சர்க்கரை ஆலைக்கும் 50 இலட்சம் ரூபாய் திருப்பிப் பெறும் முன்னுரிமை மூலதனமாகக் (Re dem able preference shares) கொடுப்பதற்கும் அங்கோரம் வேண்டப்படுகிறது.

5. நீலகிரி மாவட்டத்தில், மலைப் பகுதி மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் கீழ், சாலைகளைச் சீரமைப்பது, ஒன்பது வட்ட மருத்துவ மனைகளில் குடும்பநல அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பின் தங்குவதற்கான வார்டு (wards) களும், அறுவை சிகிச்சைக் கூடங்களும் ஏற்படுத்துவது, கிராமக் குழந்தைகளுக்கு வழங்கும் படிப்பு உதவித் தொகைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பது, நுகர்வோர் கூட்டுறவு இயக்கத்தைப் பலப்படுத்துவது போன்ற கிராமப்புற மக்களுக்கு பலனளிக்கும் திட்டங்கள் இம் மதிப்பீட்டினுள் அடங்கி

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. கி. மனோகரன்]

யுள்ளன. இம்மாநிலத்தில், பேருந்து விபத்துகளில் பாதிக்கப் பட்டோருக்கு நிதி உதவி அளிப்பதற்காக, முதலமைச்சரின் விபத்து நிவாரண நிதிக்கு 50 இலட்சம் ரூபாயை மாற்றவும் அவையின் அனுமதி வேண்டப்படுகிறது. கூடுதலாக ஐயாயிரம் விதவைகளுக்கு நிதி உதவி அளிப்பது, அரிசன மக்களுக்கு ஈமக் கடன்களுக்காக நிதி உதவி அளிப்பது போன்ற திட்டங்கள் சென்ற அவைத் தொடரில் அறிவிக்கப்பட்டன. இத்தகைய திட்டங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடும் இந்த மதிப்பீட்டில் செய்யப் பட்டுள்ளது.

6. சென்ற ஆண்டு ஏற்பட்ட வெள்ளத்தினால் சேதமடைந்த பாசன ஆதாரங்கள், சாலைகள் இவற்றைச் சர் செய்வதற்கான பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவற்றுக்காக இந்த மதிப் பீட்டில் 8.5 கோடி ரூபாய் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்துக்கு ஏற்பட்ட வெள்ளச் சேதத் தைச் சரி செய்வதற்காக இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டில், கடனாகவும் மானியமாகவும் ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுக்க வகை செய்யப் பட்டுள்ளது.

7. இத்துணை மானியக் கோரிக்கைகளில் அடங்கியுள்ள சில முக்கிய திட்டங்களைப் பற்றி மட்டும் நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவற்றைப் பற்றிய விவரங்களும், மற்றுமுள்ள திட்டங்களைப் பற்றிய விவரங்களும் அவை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையில் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மதிப்பீடுகளுக்கு ஏற்பளிக்கும்படி அவையினரை வேண்டி அமருகிறேன்.

4. ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

* THIRU P. YELLAMANDA: Mr. Chairman, Sir, I am very glad that I have been given an opportunity to participate in the discussion on the Governor's Address. Hon. Members of this House belonging both to the ruling party and to the opposition side have vividly and clearly discussed various points leaving some of the burning problems of the suppressed, oppressed and downtrodden millions of Harijans. Being the representative of Harijans, I think it is my duty, intention and obligation to focus and ventilate some of the grievances of this community.

It is interesting to note paragraph 22 at page 12 of the Governor's Address wherein Government have clearly stated that this Government is wedded to the philosophy of Periyar and is well-interested to protect the welfare of Harijans. Sir, how

[Thiru P. Yellamanda] [1978 செப்டம்பர் 8]

far is this statement correct? What ameliorative measures have been taken by this Government? It is my duty as a representative of the Harijans to focus attention on these matters. I would like to bring to the notice of the House how the Government are interested in the welfare of Harijans. We all know that our Thanthai Periyar waged a war for bringing about a casteless and classless society. Even Gandhiji believed in a classless society. In the democratic set-up of our society, everybody is thinking of bringing about equality irrespective of caste, creed, colour, etc. But in practice no party is interested in ameliorating the sufferings and chronic ills of the Harijan society.

(பிற்பகல் 4-10)

Sir, the Government which is boasting itself as following the principles of Periyar has not come forward with any concrete measures to solve the problems of the Harijan community. The over-all development and prosperity of the Harijan community depends upon the cardinal principles, namely, socio-economic and political development. It is quite usual for any Government to give some scholarship to Harijans and to provide some houses to them and then give much publicity to them. Like that this Government are also doing a little bit for the Harijans and are then giving a lot of publicity. Apart from the economic development, the most important, vital and crucial thing is the social equality guaranteed to the Harijans. The Government which are boasting themselves as the true disciple of Anna and Periyar have not taken any steps for the social equality of Harijans. In this connection, I would like to say that the previous D.M.K. Government, under the leadership of Kalaignar Karunanidhi appointed Harijans as Temple trustees and poojaris. That is a unique thing, unparalleled and unprecedented anywhere, and I am asking this Government: What is the use of economic development, if the Harijans are treated as untouchables and are not allowed to take water from public wells? What is the use of economic development? I can become a Legislator. I can become a Minister and I can become the President of the country, but I cannot become a poojari in the temple. Why? What is the reason? I am asking the Government. Periyar waged a war for a casteless society and it is he who stood for the eradication of superstitious customs and traditions. But.

1978 செப்டம்பர் 8]

[Thiru P. Yellamanda]

unfortunately, the present Government which is always quoting the name of Periyar has not recommended the re-consideration of the question of appointment of Harijans as Archakas. It is high time that this Government, if they believe in the principles of Periyar, recommend the reappointment of Harijans as Archakas. If Harijans are not appointed as temple priests, if they are not allowed to work as Archakas, what is the meaning of having a socialistic pattern of society? What is the meaning of saying that they are following Gandhiji's ideals? Where is equality in the society? All other things done by the Government are merely eye-wash. For the actual solution of the problems of Harijans, nobody is taking interest now. But Kalaignar is the only pioneer to root out casteism and it is he who has done something with a view to guaranteeing equality to Harijans and to treating Harijans as human beings and with a view to eradicating untouchability. It is Kalaignar who did the monumental work of appointing the Harijans as Archakas. So far, no person has done a thing parallel to it. I think what Kalaignar has done is a thing which will be written in golden letters in the history of not only Tamil Nadu but the whole country.

Coming to the next point, I would like to say that inter-caste marriage is one of the best methods for the eradication of untouchability and for creating a casteless society. Here also, the previous D.M.K. Government, under the leadership of Kalaignar Karunanidhi, encouraged the inter-caste marriage system. Thousands and thousands of people have been benefited by that system and also by the concessions that have been given to them.

Then, coming to the aspect of political representation, may I ask the present AIADMK Government what the representation given to Harijans in this House is. Any Harijan can become an M.L.A. in the Lower House because there are reserved Constituencies. But here, to become an M.L.C., particularly for the neglected communities and suppressed communities, it is very difficult; it depends on the mood and liking of the Chief Minister. I would ask the AIADMK Government which is boasting itself to be the champion of the poor people: What is the representation that has been given to Harijans in this House? Kalaignar took a bold step in this regard and I am proud to say that I, a Harijan-boy coming from a neglected community, have been made an M.L.C.

[1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மேலவையிலே என்ன பிரதிநிதித்துவத்தை புரட்சித் தலைவர் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டார். பல ஆண்டுகளாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய பிரதிநிதியாக உள்ள திருமதிசத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் அவர்கள் இந்த ஆட்சியின் போது தான் இந்த அவையில் இடம் பெற்றிருந்தார். இப்போது அவர்கள் டெல்லி ராஜ்ய சபையில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அங்கே இந்தியா முழுமையிலுமுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். மேலும் எங்கள் கட்சியின் எதிர்க் கட்சித் தலைவராகவும் அவர்கள் அங்கே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் உறுப்பினரின் மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

THIRU P. YELLAMANDA : At present, there is no representation. The name of Thirumathi Sathiyavani Muthu is a well-known one. Even the D.M.K. Government gave her recognition because of the sufferings which she had undergone and even during the period of the D.M.K. Government she was well-known. But what is the representation for the neglected community now ? Today the scavengers are toiling amidst night-soil and dust-bins and they are doing an essential service to people. We are pained to see the lot of the poor scavenger community. But what is the representation given to them ? In Madras City itself, this community forms a sizable portion of the population. But there was nobody to represent and ventilate the grievances of this community. It is only Kalaigiar who recognised the sufferings of this community and it is he who, without any hesitation, gave an M.L.C.'s post to a person from this neglected community. A scavenger is today an M.L.C. because of the mercy of the D.M.K. Government and because of the kind heart of Kalaigiar Karunanidhi.

Then, to settle the problems of Harijans, Kalaigiar gave two posts of Ministers to persons belonging to that community whereas the present Government which is always quoting the names of Periyar and Anna has given only one Minister's post. That being so, how are the present Government interested in the welfare of the weaker sections and the downtrodden society ?

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : இன்றைக்கு அமைச்சர் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அருமை சகோதரர் நாமக்கல் ஆர். அருணாசலம் அவர்கள் மாண்புமிகு

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி]

உறுப்பினர் குறிப்பிடுகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட இனம் என்று நான் சொல்லவில்லை. அந்தக் குறிப்பிட்ட நண்பர் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதை உறுப்பினருடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

Thiru P. YELLAMANDA: Only Secretary's posts are given.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : ஒவ்வொன்றாகச் செய்து கொண்டு வருகிறார் புரட்சித் தலைவர். மாண்புமிகு முன்னாள் முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட ஒரே சமயத்தில் செய்யவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

Thiru P. YELLAMANDA: Kalaingar straightaway appointed two Ministers with Cabinet Rank.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : அவர்கள் ஒரே தடவை செய்யவில்லை என்றாலும்கூட, இடையிலே டாக்டர் சத்தியவாணி முத்து அம்மையார் அவர்களை அமைச்சர் பொறுப்பிலேயிருந்து வெளியேற்றினார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அதிகமாக எடுத்து வைத்தார்கள் என்பதையும், அதன் காரணமாக அமைச்சர் பதவியிலிருந்து அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டார்கள் என்பதையும் நான் உறுப்பினர் அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். எத்தனை பேர் அமைச்சர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றிப் பார்க்காமல் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சினைகளை அரசு எப்படி அணுகுகிறது என்பதைத்தான் பார்க்க வேண்டும்.

THIRU P. YELLAMANDA: Sir, I was very glad that Ammaiyar became a Minister in the D.M.K. Government and I even attached to her the position of a mother of our community. But the pity is that after some time she has forgotten the community. As a Joint Secretary of the Scavengers' Association I went and approached her several times but she did not interfere in our problems. That is the pity. Sir, I did not raise the question and the question was raised and the name was mentioned by the Leader of the Council.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, திருமதி சத்தியவாணி முத்து அம்மையார் அவர்கள் இப்பொழுது இந்த மன்றத்தில் இல்லை. அவர்களைப்பற்றிய உணர்வுகளை இங்கே பேசுவது அவ்வளவு உசிதம் இல்லை என்பதை நான் உங்களுடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அவரைப்பற்றிய சிறப்பினைச் சொல்லலாம். குறைகளைப்பற்றிச் சொல்வது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல.

[1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் மேலே பேசலாம். அவருக்கு ஏதோ சமூகம் பற்றிக் கொஞ்சம் வருத்தம்.

(மிற்பகல் 4-20)

THIRU P. YELLAMANDA : For the development and prosperity of the Harijan community, the D.M.K. Government under the leadership of Kalaighnar Karunanidhi has done so many things. Various welfare measures like the protection for destitute widows, homes for leprous beggars, etc., were initiated by Kalaighnar. But under the leadership of Puratchi Thalaivar, what are the revolutionary changes that have been made, I am asking the present Government. They have not come forward with any concrete schemes. They are giving so many things on paper. I am giving only constructive criticisms to enable the Government to do something for the Harijans. Encouragement of inter-caste marriages—it is cheap publicity; appointment of Harijans as Archakas—it is cheap publicity—all such things are said to have been done for cheap publicity. I am asking the present Government what is the chief publicity that the present Government are doing. What have the Government done for the Harijan community? Of course, the Government are giving houses to Harijans; but that has been done by Kalaighnar also and that is not a new thing. The Government are giving scholarships; but that is also not a new thing. What are the revolutionary changes brought about by Puratchi Thalaivar? If the Government believe in the principles of Periyar and Anna, they should come forward to do something but should not misguide people. We are all educated people now. Our forefathers had been cheated. We want our rights to be recognised and we are prepared to fight for our rights. As our Babu Jagjivan Ram has said, we have to fight for our rights and our rights will not come to us without such a fight. Today the Harijans are in an agitated mood. We have lost belief in non-violent methods because still we are treated as Chandalas. The dog is allowed inside, the cat is allowed inside, all creatures are allowed inside, but we, Harijans are not allowed to go inside the temples. We are working in all spheres, in the fields and factories. We are not allowed into the temples. Why I am crying is, my heart is burning. If the Government come forward with concrete measures for the uplift of Harijans, I shall welcome them and I will appreciate them. I

1978 செப்டம்பர் 8]

[Thiru P. Yellamanda]

am not criticising the Government without any justification. I appreciated when the Government came forward to give house-sites to the scavengers who were suffering for the last 50 years without houses. I am appreciating the steps taken by the Government in that direction. Our Hon. Finance Minister has taken bold steps. It is he who sanctioned the proposals, for the provision of amenities like house-sites to the scavengers. They are in the lowest rung of the social ladder and they are innocent and do not know how to deceive others in the society. I made requests to the Congress Government. Then I requested Kalaighar and I even made requests to Puratchi Thalaivar and other Ministers also. The pattas are ready but the Government have not come forward to distribute them. This decision of giving pattas is a credit to the Government and it is a model for other States. I appreciate the stand of Puratchi Thalaivar in this regard. But why is the distribution being delayed? The pattas are ready. As a representative of the scavenger community, I would ask the present Government: Why is the distribution of house-sites being delayed? Everything is ready both on the side of the Corporation and on the side of the Collector's office. If the Government have some faith in the principles of Periyar, I request that the pattas may be distributed at least on the birthday of Periyar.

The next point which I would like to refer to is Prohibition. The Government have miserably failed in implementing it. We can see that every place has become a Kurukshetra for bootleggers and that normal life has been paralysed. Now, even office-goers in the City are afraid of getting into buses. I do not know why the Government are hesitating to take some stringent action against these culprits.

With regard to the Third Pay Commission Report, God alone will decide if because only promises after promises are coming. Even in the Governor's Address, it is stated that it will be considered shortly; but 'shortly' may mean even one or two years.

Therefore, I would like to say that, if they are really interested in public welfare, the Government which is in power should do something. We have no objection to their taking credit for good deeds. It is the duty of each and every Opposition Member to give some constructive suggestion to the Government because it is quite essential for the smooth running of the State.

[Thiru P. Yellamanda] [1978 செப்டம்பர் 8]

With these words, I am concluding my speech. Thank you, Sir.

* THIRU J. M. MIAKHAN: Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to speak on the Governor's Address. This being my maiden speech, I request to be excused for any inadvertent mistake or lapse and I crave your indulgence for my speaking in English. Insha-Allah, after learning the particular style of Tamil that is being spoken here, I will speak in my mother-tongue Tamil, in future.

I congratulate the Government of Tamil Nadu on the progress they has made in several spheres during the last year. I am glad to note that the food situation in the State is very comfortable. But one thing has to be borne in mind. The food situation may be very good today; but the storage facilities are very inadequate. I learn that due to improper storage facilities, large quantities of grains and pulses are being stored in the open and allowed to deteriorate due to sun, rain and pilferage. Therefore, I request the Government to take steps to see that proper storage facilities are made at least in the different district headquarters or in places where there is procurement.

I also congratulate the Government on the various schemes that have been taken up to augment the food-supplies. But the price given to paddy is inadequate. Now, a great deal of inputs are to be applied for paddy cultivation but the returns are meagre. If the appropriate price is not given to the agriculturists, there may not be proper incentive and the production may decline in the future. Therefore, I request the Government to increase, with or without Central assistance, the price appreciably and see that the farmers get a fair deal.

I also congratulate the Government on the opening of several Fair Price shops throughout the State. I suggest that such shops should be adequately stocked with all articles required by the people. I learn that most of those shops are staffed by single persons. I request the Government to see that adequate staff is provided to those shops because it will improve the employment opportunities to the youngsters and the unemployed youth of our country.

[1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru P. Yellamanda]

(பிற்பகல் 4-30)

As regards Dairy Project, it is also a very good scheme and I will be glad to see that the production of milk is increased three-fold, as has been envisaged; but it should not remain wishful thinking and a scheme on paper. The scheme should get through.

In connection with His Excellency the Governor's Address, I would like to draw the attention of the Government to one more aspect. In the Governor's Address, many good schemes are mentioned. But it has not been mentioned what the Government have achieved so far in implementing the schemes mentioned in the last year's Address. If they had given in the Address information about the implementation and fulfilment of the schemes, we will be in a position to understand fully the progress made by the Government.

I appreciate the attention shown by the Government to afforestation. Urgent steps must be taken to increase the growth of trees. Only then it will stop soil erosion and will increase the rain-fall which is declining nowadays. There is mention about a scheme costing Rs. 3 crores; but it is mentioned that only Rs. 26 lakhs will be spent during the current year. I wish to know when the Government have proposed to spend the balance of about Rs. 2.75 crores.

The Khadi and Village Industries Board, the Silk Industry and the Small Scale Industries, together envisage the provision of increased employment opportunities to about 1,50,000 people. They are all good schemes and I wish the Government succeed in those schemes.

Regarding Small Scale Industries, I wish to draw the attention of the Government to one more aspect. The small entrepreneurs want to establish small industries with the help of fractional horse-power motors like $1\frac{1}{2}$ H.P. or 2 H.P. motors. Even in the residential houses $\frac{1}{2}$ H.P. motor is required for pumping water to overhead tanks. In those cases, the local authorities like Municipalities, Panchayat Boards and Corporations do not give sanction easily. Those persons have to go through the same formalities in obtaining permission as those observed in the case of powerful motors of 50 H.P., etc. In

[Thiru J. M. Miakhan] [1978 செப்டம்பர் 8]

every house, we find a fractional horse-power motor either for pumping water or for the use of mixers, etc. Therefore, the Municipalities, Panchayats and Corporations and other local authorities should not insist upon the observance of all formalities for the installation of fractional H.P. motors. This will greatly enhance the facilities for provision of employment for several people and many people will start small industries for the manufacture of small items, if such permission is given without much difficulty.

I congratulate the Government on their proposal to appoint 230 additional doctors and to have 100 Mobile Teams and to have more Mini Health Centres. But adequate medicine also should be provided in those places. There is no use of increasing the strength of the doctors without providing adequate medicines. Unless there is medicine, what can the doctors do in these Health Centres? Therefore, the Government should see that at least the ordinary general medicines are provided in adequate quantities in those Centres. I learn that in Mini Health Centres, there is dearth of these medicines and whatever is provided for does not even last for a month or so. I request the Government to see that adequate stocks of medicines are provided in the dispensaries and Health Centres.

The establishment of the Overseas Employment Corporation is a very good but belated scheme. In other States like Kerala, they have made very great progress in this matter. This is a very laudable scheme that will provide not only employment to people who are languishing here for want of employment but will also see that their sufferings are mitigated. People who have gone on their own to various places like Dubai and Kuwait face a great deal of difficulties and I learn that middlemen are exploiting them. Though they have gone there after obtaining the necessary visa, permission, etc., they find that they are not paid proper wages as is being paid to other people. I learn that other countries are taking a great deal of interest in this matter and that they have got their own representatives in those countries to see that their people do not suffer. I request our Government that, besides having a centre here to channelise these aspirants for jobs who want to go to those places, they should also see that their service conditions there are properly maintained and that they get their proper wages.

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru J. M. Miakhan]

Sir, I would request that the elections to the Panchayats and Municipalities should be held as early as possible. Unless there is participation by the local people in the administration of those local bodies, any amount of patronage and help extended from above may not be put to proper use and fully utilised. We may be providing large amounts for the upkeep of the Municipalities which are now being run through Special Officers and Commissioners. But unless the people themselves participate in the local administration of the towns and villages, we may not find much progress and the amounts may be spent according to the whims and fancies of the Special Officers or Commissioners. Therefore, I request that the elections to the local bodies may be held as early as possible.

I also congratulate the Government on upgrading 916 schools into Higher Secondary Schools. I would suggest to Government that, in education, it is better that they have schemes where the education is job-oriented. Most of the children of farmers, after studying up to the 10th Standard, do not know what to do and they feel frustrated. They might be educated but actually their education is of no use to them. They may not pursue the avocation of their parents and at the same time they are not able to secure any jobs in the Government or in private industries. Therefore, it would be good if they are taught some trade while they study. They study for 12 years in the school and if they are taught a trade for at least a couple of years, it will be very useful and it will also reduce the unemployment situation of our country. Moreover, it will also increase the all round productivity of our State.

Sir, I am one with the Government in protesting against the imposition of Hindi. The Party to which I belong, the Indian Union Muslim League, is one with this Government's view in this matter and we do not want the enforcement to be there. I request that English should be given a proper place and that it should also be declared as an additional language. I congratulate our Chief Minister, Puratchi Thalaivar, for contacting the Chief Ministers of the other Southern States in this matter. I hope that they will strive unitedly to get the proper place for English.

[Thiru J. M. Miakhan] [1978 செப்டம்பர் 8]

I also congratulate the Government on naming the University at Madurai as Kamaraj University and the Technological University in Madras as Anna Technological University. I am also glad to know that they are likely to start two more Universities in Coimbatore and in another place. I associate myself with the view expressed by other hon. Members that the names of great personages may be associated with those Universities.

Sir, I would like to make one or two points regarding the Wakf Board because it concerns our Muslim minority community. The Wakf Board, as it is constituted now, has got a great deal of workload and it may not be able to do ample justice to all the cases pending before it. Therefore, I request the Government and especially our Hon. Minister to see that some Regional Committees or Regional Wakf Boards are formed. They may club two or three districts and form a Regional Board for that area. For instance, the districts of Kanyakumari, Tirunelveli and Madurai may be made one unit and the districts of Coimbatore, Salem and the Nilgiris may be made another unit. Like that, the districts may be clubbed and three or four Regional Wakf Boards may be constituted. The Wakf Board which is now in Madras may be an apex body. Now what happens is that if people from Tirunelveli or Kanyakumari make a complaint to the Wakf Board here, they have to come all the way to Madras. After coming over to Madras, they may find that the Board has adjourned for lack of quorum. In that case they may have to return to their place and again come to Madras after two months. Then also something may happen and their case may not be heard and justice may not be rendered to them. Moreover, since the Board at Madras has got a great deal of workload, it is better that the work is distributed among three or four Regional bodies. The Board at Madras can function as an apex body in which case it can do much work.

[பிற்பகல் 4-40]

There are very many valuable lands and properties which are being mismanaged by these private Wakfs and this Government should take a vigilant attitude in the matter. The Wakf Board should be asked to adopt a vigilant attitude and the erring people should be brought to book. This can be done only if the Wakf Board had the necessary time to do it.

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru J. M. Miakhan]

Therefore, I would request the Government to appoint Regional Committees, at least three or four in the State, and see that proper administration of Wakf is done.

Sir, it is mentioned in the Governor's Address that to achieve and enjoy economic freedom, mutual assistance and harmonious living are essential. It is also mentioned in the Address that it is essential to maintain law and order and observe self-discipline in order to achieve the goal of economic freedom. Very noble and desirable sentiments, indeed. But in actual practice, they are not followed. The caste and communal disturbances are on the increase. We have heard about the occurrences in Talavadi, Pernambut, Vaniyambadi, Vyasarpadi, Dalpet, Palani, Coimbatore, Ranipet, Mangadu, Villupuram and other places. There have been disturbances and plenty of loss of life and property. I request the Government to be more vigilant and try to root out the evil. In many places, these communal disturbances arise from out of flimsy or trivial incidents like a petty quarrel in a tea shop or bus stand and then they flare up and engulf the whole town. Therefore, I request the Government to take steps to see that the root cause of this tension is removed. We are one with this Government and we want the culprits whoever they may be, to whichever party they may belong, however influential they may be, to be brought to book. We do not defend anybody. Even if he is a person belonging to our party, Muslim League, I have no objection to his being brought to book, if he is the culprit. Such culprits should be given deterrent punishment. If they are let off with a fine or admonition, they will do it again. Therefore, to stop this communal riot from taking place, deterrent punishment must be given to those who are responsible for such communal disturbances. Another thing I want to mention is this. The people who have lost their property and the descendants of those who have lost their lives must be properly compensated. In Railway and Road accidents, the Government provide immediate relief to the victims. I request the Government to institute a Scheme whereby compensation should be given through the Collector or some other authority to the injured persons, the descendants of those who had lost their lives and to those who had lost their property in such communal riots.

[Thiru J. M. Miakhan] 1978 செப்டம்பர் 8

Sir, I want only one minute to mention my last point. I congratulate the Government on the steps they had taken to eradicate the drink evil. We are one with the Government in their steps to enforce Prohibition and I request the Government to take stringent measures in that direction. Everyday we see in papers that a lot of illicit arrack and other things are being unearthed. I think this will be only a fraction of what is really taking place. It will be only a fraction of what is actually being manufactured by the bootleggers. I request the Government to take steps to see that it is completely stopped. Even some people mentioned that the Government had been losing Rs. 140 crores on account of Prohibition. I think for such a noble cause, any amount of money lost or spent will be worth while. I request the Government to be more vigilant and see that the habit of drinking is completely stopped.

As has been mentioned by some hon. Members, those who are already drunkards cannot resist or desist the urge to drink. Those who are already addicts must be given some psychological treatment or other treatment, as has been suggested by an hon. Member. The punishment to them may not be very harsh. But deterrent punishment must be given to the bootleggers who manufacture these illicit drinks. They cause a great deal of harm to the people and as a matter of fact, many people die because of such drinks. Therefore, these people must be given very deterrent punishment, of course, after trial. They may even be shot in the streets or hanged in the streets so that other people may see them and know that the Government are really keen on enforcing Prohibition. We are one with the Government in supporting Prohibition.

This being my maiden speech, I do not know whether I have made a proper speech. Anyway, I thank the Chairman for having given me this opportunity to speak in this House.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் இந்தக் கீர்மானத்தின் மீது எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றை ஒங்கே சொல்ல மற்படுகிறேன். எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. கோ.சி. மணி அவர்கள் பேசிய ஒரு கருத்தை நமது மாண்புமிகு அங்கத்தினர் டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத காரணத்தால், அவரது

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

உரையைப் பற்றி குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. கோ.சி. மணி அவர்கள், “இந்த அரசாங்கம், இந்த ஆட்சி சொன்னதைச் செய்வதில்லை, செய்வதைச் சொல்வதில்லை” என்று சொன்னார்கள். அவர் குறிப்பிட்டது, இந்த ஆட்சி வந்த உடனே கடந்த ஆண்டு 16 ஆயிரம் நியாய விலைக் கடைகளைத் திறப்போம் என்று சொன்னார்கள். அதைச் செய்ய முடியவில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் 10 ஆயிரம் பேருக்கு போலீஸ் துறையிலே வேலை கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள். அதைச் செய்யவில்லை. தேர்தல் பிரகடனத்திலே பயிர் பாதுகாப்புத் திட்டம் வரும் என்று சொன்னார்கள். அதைச் செய்யவில்லை. இப்படி நீங்கள் சொன்னதைச் செய்வதில்லை, செய்வதைச் சொல்லவில்லை என்று சொன்னார்கள். அவர் இந்த ஆட்சியிலே ஊழல்கள் நடக்கின்றன, அதைச் சொல்வதில்லை, லஞ்சம் வாங்குகின்றார்கள், அதைச் சொல்வதில்லை என்ற பொருள் படத்தான் செய்வதைச் சொல்வதில்லை என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார்கள். அதற்கு டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள், “நாங்கள் விளம்பரம் செய்வதில்லை” என்று தம் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு சொன்னார்கள். அவர் அப்படி எடுத்துக்கூறுவதை மறுக்க எனக்கு உரிமையில்லை. அவருடைய கருத்தை அவர் சொல்லலாம். விளம்பரமே இல்லாத அரசு என்று சொல்வது சரியல்ல. பிளிட்டு போன்ற பத்திரிகையைப் பார்த்தால் தெரியும். அரசாங்கத்தினுடைய சாதனைகளைப் பற்றி அதில் விளம்பரம் வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் தெரியும். அதைச் செய்யக் கூடாது என்று நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அரசாங்கம் என்னென்ன செய்கிறது என்பதை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் விளம்பரத்தையே விரும்பாத அரசு என்று சொல்ல வேண்டாம் என்று சொல்கிறேன்.

டாக்டர் ஹெச். வி. ஹண்டே : தலைவர் அவர்களே, அங்கு இருக்கின்ற நிலைமையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும். ஒரே ஒரு நிமிடம் தர வேண்டும். ஒரு செய்தியாக இருக்காதுமே என்று சொல்கிறேன். அரசாங்கம் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொன்னேன். சேத்துப்பட்டு பாலம் கட்டி முடித்ததுபற்றிச் சொன்னேன். ஒரு காலத்திலே உளுந்தூர்பேட்டையிலே கட்டிமுடிக்கப்பட்ட பாலம் 3 மாத காலமாகத் திறந்து வைக்கப்படாமலிருந்தது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கும் தெரியும். அந்தப் பாலம் உடனடியாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டு, அது உடனடியாகப் பயன்படுகிறது என்று சொன்னேன். அதை ஒரு உதாரணத்திற்காகத்தான் எடுத்துச் சொன்னேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : பாலம் கட்டுவது யாராக இருந்தாலும், யார் என்கே திறக்கிறார்கள் என்றாலும், அதை மக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் எங்கு உடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர், இந்த மாதிரி குற்றச் சாட்டுக்களைத்தான் ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொன்னார்கள் என்று

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆளுநர் உரையிலே நியாயவிலைக் கடைகளைத் திறப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. பால் வளம் அதிகரிக்க, திட்டங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மூலப் பொருள்கள் பெற்று வேலைவாய்ப்புகளைப் பெருக்குவது என்று சொல்லப்பட்டது. எல்லாம் வார்த்தை அளவிலேதான் இருக்கிறது என்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. அந்த உரையிலே வார்த்தைகளைத்தான் பார்க்க முடிகிறது. இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்ற பின்னர், ஏதேதோ செய்வோம் என்றார்கள். இந்த ஆட்சி எத்தனை பேருக்கு வேலை வாய்ப்பை உண்டாக்கித் தந்திருக்கிறது என்று உரையில் சொல்லவில்லை. தொழில்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சிறுதொழில்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அந்த உரையிலே ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு, லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு உண்டாக்கித் தருவது போல குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே தவிர, அதற்கான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால், அவைகள் இல்லை என்பதைத்தான் பார்க்க முடிகிறது.

[பிற்பகல் 4-50]

அதுமட்டுமல்ல, இந்த நாடு எப்படி இருக்கிறதென்பதை எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். விழுப்புரம் நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி, உபரணப்பட்டு நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி, பழநி நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி, டால்மியாபுரம் நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி, அங்கே நடைபெற்ற கலவரங்கள் அதைத்தொடர்ந்து அரசு அதிகாரிகள் எடுத்த நடவடிக்கைகள், இவைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு முன்னாலே இந்த நாட்டிலே பெண்கள் எந்த அளவுக்குக் கற்பழிக்கப்படுகிறார்களென்பதற்கு ஒரு கோர சம்பவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்குமென்று நம்புகிறேன். * * *

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : எதைப் படிக்கிறீர்கள்?

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : பத்திரிகையில் வந்ததைத் தான் படிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : தயவு செய்து அதை விட்டுவிடுங்கள். விதி முறைக்கு முரணாக இருக்கிறது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : வந்த குறிப்புகளைத் தொகுத்து வைத்துப் படிக்கிறேன். தலைவரவர்களே, இப்படிப்பட்ட சம்பவங்களை யாரும், எந்த உறுப்பினரும் நேரடியாகப் பார்ப்பதில்லை.

** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. விதி முறைக்குப் பொருத்தமாக இல்லை. பத்திரிகையிலே இருந்து படிக்கக்கூடாதென்று விதிமுறை இருக்கிறது. அதற்காகச் சொல்கிறேன். பத்திரிகையிலே வந்ததை எழுதி வைத்திருக்கிறீர்கள். கூடுமானவரையில் அதைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

(டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் எழுந்தார்).

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : சாதாரண 'ரெபரன்ஸ்' சொன்னால் அனுமதிப்பேன். பெரிய விஷயம் சொல்கிறீர்கள்.

டாக்டர் ஹெச் வி. ஹண்டே : 'ஆன் எ. பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர்'. சாதாரணமாக இந்த மன்றத்திலே இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப் படிக்கின்ற நேரத்தில் பத்திரிகையின் பெயரைச் சொல்வது வழக்கம். குறிப்பாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் திண்டிவனம் ராமமூர்த்தி அவர்கள் பத்திரிகைக் குறிப்பைப் படிக்கும்போது, பத்திரிகையின் பெயரைச் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும் பத்திரிகையைப் படிப்பதற்கு முன்னால் தலைவரவர்களின் அனுமதியை வாங்க வேண்டுமென்று விதிமுறை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இதைப்பற்றி, திட்டமிட்டே, என்னிடம் அனுமதி வாங்கவில்லை. அந்தப் பகுதியை மாத்திரம் நடவடிக்கைக் குறிப்புகளிலிருந்து நீக்குகிறேன்.

திரு. அற்காடு நா. வீராசாமி : பத்திரிகைக் குறிப்பாக இருந்தால், காட்டியிருப்பேன். தொகுத்த செய்தியாக இருப்பதனால் காட்ட முடியவில்லை. இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட தீர்ப்பை நீங்கள் கொடுத்ததால், அதற்குத் தலை வணங்குகிறேன். நாட்டிலே இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதை நிச்சயம் யாரும் மறக்க மாட்டார்கள். அதைப்போலத்தான் போலீஸ்காரர்கள் எந்த அளவுக்கு தங்களடைய கடமையைச் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு பல சான்றுகள் என்னால் சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

அவைகளையெல்லாம்கூட தொகுத்துச் செல்வதைவிட, குறிப்பாக ஒரு சம்பவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவது நல்லதென்று நினைக்கிறேன். பழநியில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம். இதயத்து உன்னிசா என்ற அம்மையாரின் கணவன் *** அந்த அம்மையாரை.....

*** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : தலைவரவர்களே, பழநியில் நடைபெற்ற சம்பவம் விசாரணையில் இருக்கிறது. தயவு செய்து கவனத்தைத் திருப்புவதற்காகப் பேசுவது தவறு. நாங்களும் விசாரித்து வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் ஒரு கருத்துச் சொல்லி, அதை நாங்கள் மறுத்தால் அதனால் விசாரணை பாதிக்கப்படும். எனவே * * * என்ற வார்த்தையை அவைக் குறிப்பிவிருந்து நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : இது ஜூனியர் என்குயரி அல்ல.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் விசாரித்து, சட்டபூர்வமாக நடவடிக்கை எடுக்கிறார். விசாரணை இலாகாபூர்வமாக நடக்கிறது. எந்த சந்தர்ப்பத்தில் நடந்தது என்பதை முடிவு செய்யவில்லை. எனவே * * * என்று சொல்வது சரியானதல்ல. அதற்காகச் சொல்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அவர் இறந்து விட்டார் என்ற செய்தியைச் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 'இறந்துவிட்டார்' என்ற அளவிற்குத்தான் நடவடிக்கைக் குறிப்பிலே வரும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : 'ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், சார்'. சபையிலே நீதி விசாரணையில் இருக்கும் பொருள் பற்றித்தான் பேசக்கூடாது. இது டிபார்ட்மென்டல் விசாரணை. இது சம்பந்தமாகக்கூட ஒன்றும் பேசக்கூடாதா?

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது : * * * 'இறந்து விட்டார்' என்பதற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். எந்த சந்தர்ப்பத்தில் நடந்தென்பது இலாகா பூர்வமான விசாரணையில் இருக்கிறது. எனவே நீங்கள் ஒன்று சொல்லி, நான் அதை மறுத்தால், அது விசாரணையைப் பாதிக்கும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். காரணம், நானும் அந்த இடத்திற்குப் போய் வந்திருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் அவர்கள் பேச இருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்களுடைய கருத்தைச் சொல்லலாம்.

*** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 செப்டம்பர் 8]

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : இப்போது நடைபெறுவது டிப்பார்ட்மெண்டல் விசாரணை. இந்த விசாரணையை ஒட்டிக்கூடப் பேசக் கூடாதா? அதற்கு விளக்கம் கேட்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : நான் விசாரணைக்கு உள்ளே போகவில்லை. அந்த விசாரணைக் கமிஷன் முன்னாலே அந்த அம்மையார் கொடுத்த வாக்குமூலத்தைச் சொல்வதால் விசாரணை கெட்டுவிடாது. எந்த அளவுக்குக் காவல் துறையினர் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்களென்பதுபற்றி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாசகம் மிகவும் வேதனைக்குரியதாகும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவைக்குச் சிறு வேண்டு கோள். நம் நன்மையை முன்னிட்டு, நாட்டு நன்மையை முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன். வகுப்புவாதம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் நடக்கும்போது, அதைப்பற்றி, உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடாமல் இங்கே பேசினால் நல்ல தென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பிரச்சினை வகுப்புவாத சம்பந்தப்பட்டது. தயவு செய்து பேசும் உறுப்பினர்கள் தேச நன்மையை முன்னிட்டு, உணர்ச்சியைத் தூண்ட வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : தலைவரவர்களே, இப்படி ஒரு வேண்டுகோள் விட்டதற்குப் பிறகு, அந்த அம்மையார் சொன்ன விவரங்களை நான் சொல்லவில்லை. பயங்கரமாக அவர் துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்; காவல் துறையினரால் துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் சென்றதாகச் சொன்னார்கள். அவருடன்கூட அமைச்சர் திரு குழந்தைவேலு அவர்களும் சென்றார்களென்ற செய்தி எனக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கும் மனச்சாட்சி இருக்கும் நிலையிலே கேட்கிறேன். அங்கே நடந்தது எவ்வளவு பெரிய கோரச் சம்பவம். இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடந்த பிறகு, அங்கே இருக்கும் இரண்டு பேரை சஸ்பென்ட் செய்வதாலோ, டிரான்ஸ்பர் செய்வதாலோ பிரச்சினை தீர்ந்து விடுகிறதா என்று கேட்டால், இல்லை. அங்கேயுள்ள பெரிய போலீஸ் அதிகாரி டிரான்ஸ்பர் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். சம்பந்தப்பட்டவர்கள்மீது சடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கவேண்டாமா என்றுதான் நான் இந்த நேரத்திலே வருத்தத்தோடு சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றையதினம் நிர்வாகத்திலே அரசு தலையிடுவதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் எந்த அளவுக்கு நிர்வாகத்திலே தலையிடுகிறார்களென்பதற்கு பல ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இதை மற்றவர்கள் சொன்னால்கூட, முன்னேற்றக் கட்சிக்காரர்களுக்கு வேறு வேலையில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்கள். தமிழக மின் வாரிய அண்ணா தொழிலாளர் சங்கம், எண்ணூர் அனல் மின் நிலையக் கிளையிலிருந்து

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

ஒரு கடிதம், புரட்சித் தலைவர் என்று போட்டும், மற்ற அரசியல்வாதிகளுக்கு என்று போட்டும், ரோனியோ செய்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதிலே மாண்புமிகு மின் துறை அமைச்சர் வர்கள் கணக்காயர் சங்கத்திற்குத்தான் ஆதரவு கொடுக்கிறார் என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்மூடித்தனமாக, தான் தோன்றித் தனமாக, நியாயத்திற்கும் சட்டத்திற்கும் புறம்பாக செயல்பட்டு வருகிறார்கள். கணக்காயர் சங்கம் அலுவலகத்தில் பணி புரிபவர்களிடையே வேற்றுமை மனப்பான்மையை உருவாக்குகிறார்கள், அமைதியைக் கொடுக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் முன்னேற்றத்தினைத் தடை செய்கிறார்கள். அதற்கு இந்தக் கண்காணிப்பாளர், கணக்காயர் சங்கத்திற்கு உடந்தையாக இருந்து தலையாட்டி பொம்மைபோல் இருந்து தலை சாய்த்து வருகிறார். உடனடியாக இந்த நிலை மாறி, நியாயத்தின் பக்கம் நின்று, நேர்மையாகச் செயல்படுவார் என்று நம்புகிறேன். இல்லாவிடில், “அண்ணா தொழிலாளர் சங்கம் தலையிட்டு நியாயத்தை நிலைநாட்ட மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எந்த அளவிற்கு ஒரு கணக்காயர் சங்கம், அதிலும் குறிப்பாக மின் வாரியத்தில் நிர்வாகத்தில் தலையிட முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. அந்தச் சங்கம் ஒரு ‘பென் டவுன் ஸ்டிரைக்’ கடந்த ஜூலை 13, 14 தேதிகளில் செய்தார்கள். அவர்கள் மொத்தம் 300 தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதத் தண்டனையும் இல்லை. உடனடியாக வேலை சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தொழிலாளர் என்ற முறையிலே இதை நான் உண்மையாகவே வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்தத் தொழிற் சங்கம் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்போது, இப்படிப்பட்ட சலுகைகள் காட்டும்போது, வேறு பல தொழிற்சங்கங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால், என்ன நேரிடுகிறது? அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு இல்லை. ஊர் மாற்றம், வழக்கு, சிறைச்சாலை—இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் இருக்குமானால், தொழிலாளர்களின் வாழ்விலே நிம்மதி இருக்குமா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[பிற்பகல் 5-00]

அதைப் போலவேதான் ஒரு சங்கத்திலே உறுப்பினராக இருக்கிறார் என்பதற்காக அந்தச் சங்கத்தில் எந்த அளவுக்குத் தலையிடுகிறார் என்று கேட்டால், உடனடியாக அதிகாரிகளைச் சந்தித்து மாற்றங்கள் என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு ஈடுபடுகிறார்கள். அமைச்சர்கள் கூட அப்படிச் சொல்லுவதற்குத் தயங்குகிறார்கள். ஆனால் சங்கம் என்ற பெயரால், ஆளும் கட்சி தனக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது என்பதால், அமைச்சர்கள் தன் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக, பெரிய அதிகாரிகளைக் கூட கட்டளையிடக்கூடிய அளவுக்குத் தொழிற் சங்க நிர்வாகிகள் மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் நடக்கும்போது, இது நேர்மையான அரசு என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கு என்ன சான்றுகள் இருக்கின்றன என்று கேட்கக்கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதிலே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

To

The Chief Engineer Distribution, Tamil Nadu Electricity Board, Madras-2.

We have already represented to the Chief Engineer/Distribution regarding exemption and retention of Thiru S. Shaik Ibrahim and poor cases of spouses working in Trichy. We are thankful to the Chief Engineer/Distribution for urgent instructions in this connection.

இப்படி உத்தரவைப் போடுகிறார்கள். அதற்கு நன்றியைத் தெரிவிக்கிறார்கள். இதற்கிடையில் மறுபடியும் போட்ட உத்தரவைக் காணச் செய்யும்படி The Superintending Engineer/Trichy Electricity System was kind enough to modify the transfer orders. But the A.S.U. had again intervened and stayed the orders issued by the Superintending Engineer என்று ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு நிர்வாகத்திலே தலையீடுகள்.

அதுமட்டுமல்ல, மின்சாரத் துறை பொது தொழிலாளர் முன்னேற்றச் சங்கம் கடந்த ஆண்டு திபாவளி முன் பணம் கேட்டு போராட்டம் நடத்திய போது வாக்குறுதிகள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அந்த வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை. அவர்கள் மீது போடப்பட்ட வழக்குகள் திரும்பப் பெறப்படும் என்று சொல்லியும், இன்னும் அந்த வழக்குகளைத் திரும்பப் பெற முடியாத சூழ்நிலைகள் இருக்கின்றன. முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட, சுதந்திர தின விழாவன்று சொன்னார்கள். தொழிலாளர்கள் மீது போடப்பட்டிருக்கின்ற வழக்குகள் திரும்பப் பெறப்படும் என்று. ஆனால், மின்சாரத் துறையிலே தொழிலாளர்கள் மீது போடப்பட்ட வழக்குகள் திரும்பப் பெறப்பட்டனவா என்றால், இல்லை. 1975-76லே அங்கிருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவசர காலச் சட்டத்தைக் காட்டி கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை இருந்தது. கேரளாவில் பணியாற்றும் மின்சாரத் துறைத் தொழிலாளர்கள் போனஸ் வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆந்திராவிலே பணியாற்றும் மின்சாரத் தொழிலாளர்கள் போனஸ் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே வேலை செய்கிற மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்குப் போனஸ் உண்டா என்றால், இல்லை. மின்சார வாரியத்தில் 1975-76லிருந்து நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த போனஸைக் கொடுப்பதற்கு அறிவிப்புகள் வருமா என்று பார்த்தால், இது வரையில் அந்த அறிவிப்புகள் வரவில்லை.

இன்றைய தினம் மதுவிலக்குப்பற்றிப் பல உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். மது ஆரூக ஓடுகிறது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் ரொம்பவும் அக்கரையோடு ஒவ்வொரு இடத்திலும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். மது அரக்களை ஒழிக்கக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று ஆகஸ்ட் 15-இல்

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

முழங்கியிருக்கிறார்கள். மது அரக்கனை எப்படி ஒழிக்க முடியும்? நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதால் குற்றம் ஏதும் இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். தலைவர் அவர்களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். “கோப்பையிலே ஒரு குடியிருப்பு” என்பவரை ஆஸ்தானக் கவிஞராக ஆக்கிவிட்டு, குடியென்றால் என்னவென்று தெரியாத ஒருவரை சிறுசேமிப்புத் தலைவராக ஆக்கிவிட்டு, பர்மிட் இருந்தாலும் பரவாயில்லை, துணை வேந்தராக்கலாம் என்று காரியங்களைச் செய்துவிட்டு, மதுவை ஒழிப்பதில் நாங்கள் கடுமையாக இருக்கிறோம் என்று சொன்னால், இப்படித்தான் மதுவை ஒழிப்பதா என்று கேட்டு மக்கள் சந்தேகப்பட மாட்டார்களா?

எந்த அளவுக்கு சாராயம் விற்கப்படுகிறது? யார் யார் இதற்கு உடந்தை என்ற விவரங்களுக்குள் நான் போகத் தயாராக இல்லை. சுருக்கமாகவே சொல்கிறேன். மாயூரம் தாலுக்காவிலே துண்டறிக்கை ஒன்றைப் போட்டிருக்கிறார்கள். “சரக்கில் சிறந்த சரக்கு எது” என்று பட்டிமன்றம், விவாதம் என்று அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு நாட்டிலே சாராயத்தின் கதி இருக்குமானால், இதை ஒழிக்க வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள் எந்த அளவுக்கு இதில் அக்கறையைக் காட்டுகிறார்கள் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பட்டி மன்றம் என்றால், இலக்கியப் பட்டி மன்றமா?

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, விவரத்திற்குள் நான் போக வேண்டாம் என்றிருந்தேன். “சரக்கில் சிறந்த சரக்கு மாயூரம் சரக்கா, அல்லது” இன்னொரு ஊர் பெயரைக் குறிப்பிட்டு “அந்த ஊர்ச் சரக்கா” என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். “காரம், மணம் பெற்றிருக்கிறது என்று பேசினால் மட்டும் போதாது; அது சொல்லித் தெரிவதில்லை; அதை உணர்ந்துதான் பார்க்க வேண்டும்” என்று சொல்லி மேடையிலேயே பரிமாறப்பட்டது. இப்படி இன்றையதினம் நாட்டிலே நிர்வாகம் அந்த அளவுக்கு சீர் கெட்டுப் போயிருக்கிறது. இதைச் செப்பணிடுவதற்கு, இதை விற்பவர்கள், குடிப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும், எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டாமா? இது குறித்துக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

பொறுப்புள்ள முதலமைச்சர் அவர்கள், “பட்டியல் என்னிடத்திலே இருக்கிறது, 3 மாதங்களுக்குள் வெளியிடுகிறேன்” என்று சொல்லி, இதுவரையிலும் நடவடிக்கை எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. 3 மாதங்களாக அந்தப் பட்டியல் ஏன் அவரிடத்திலே இருக்க வேண்டும்? நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியவர்களே

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

பட்டியலை வைத்துக் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருப்பார்களேயானால், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இதைப்பற்றிச் சிரிக்க மாட்டார்களா? முதலமைச்சருக்குத் தெரியும், யார் யார் என்று. அவர்களுடைய பட்டியல் இருக்கிறது என்று அவரே சொல்கிறார். அவர் துணிந்து சில காரியங்களைச் செய்கிறார். விழுப்புரத்திற்குச் செல்கிறார். அவருடைய பக்கத்திலே குடித்துவிட்டு இரண்டு பேர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களைப் பிடித்துக் கொடுக்கிறார். இந்த அளவுக்குள்ள முதலமைச்சர் அவர்கள், சாராய வியாபாரிப் பட்டியலை வைத்துக் கொண்டு அதை வெளியிடுவதற்கு 3 மாத காலம் தேவை என்று சொல்லுவது ஏன் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நல்ல நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ என்னவோ எனக்குப் புரியவில்லை. யாராக இருந்தாலும், கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கூட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, மதுரைத் தேர்தலில் எந்த அளவுக்கு நிர்வாகம் தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியது என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முன்னாள் அமைச்சருடைய மகன், சட்டப் பேரவை உறுப்பினராக இருந்த திரு. பழனிவேல் என்பவர் ஒரு வி. ஐ. பி. பொதுவாக ஒரு வி. ஐ. பி. யின் பெயரை வாக்காளர் பட்டியலில் இருந்து நீக்குவதாக இருந்தாலும், அதில் திருத்தம் செய்வதாக இருந்தாலும், அதற்கு அவருடைய ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும் என்று உள்ளடக்கித் துறையிலே ஒரு நடைமுறை இருக்கிறது. ஏப்ரல் மாதம் இந்த மேலவை உறுப்பினர்கள் தேர்தல் நடப்பதற்கு முன்னால், எம். எல். சி. ஆவதற்கு போட்டி போட வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று, தன்னுடைய பெயர் பட்டியலில் இருக்கிறதா என்று பார்த்தபோது, இருந்தது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், ஜூன்—ஜூலை மாதத்தில் அந்தப் பட்டியலில் அவருடைய பெயர் மட்டுமல்லாது அவருடைய குடும்பத்திலுள்ள அத்தனை பேருடைய பெயர்களும் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அளவுக்கு அமைச்சர் அவர்கள் அங்கே ஒரு மூன்று மாத காலம் உட்கார்ந்து கொண்டு செய்தார் என்று சொல்லாவிட்டாலும், இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் நாட்டு மக்கள் மத்தியிலே உருவாகாது என்பதற்கு என்ன சான்றுகள் சொல்ல முடியும் என்பதைக் கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றையதினம் ஆட்சியிலே இருக்கிற முதலமைச்சர் அவர்கள் முன்னேற்றக் கழகத்தினர் வீடு கூட்டிக் கொண்டார்கள், சொத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்றெல்லாம் குற்றச் சாட்டுக்களைச் சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் இப்போது வாதிட விரும்பவில்லை. இன்றையதினம் அமைச்சர்களாக இருக்கிற சிலருக்கு வீடுகள் அரசாங்கச் செலவிலே தரப்பட்டிருக்கின்றன. அரசாங்கத்திலே அமைச்சராகப் பொறுப்புகளை ஏற்றிருக்கிற நேரத்தில், அவர்கள் குடியிருக்கும் வீட்டில் ஐந்தாயிரம் ரூபாய்,

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் மைனர் ரிப்பேர்களைச் செய்து கொள்ள வகை செய்வது வாடிக்கையாக வந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் இன்றைய தினம் முப்பதாயிரம் ரூபாய் அளவிலே செலவு செய்யப்பட்டு அமைச்சர்களுடைய வீடுகள் பழுது பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன, மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இன்றையதினம் நாட்டிலே நடைபெற்றிருக்கிறது. அமைச்சர்கள் போனதற்குப் பிறகு திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று பி. டபிள்யூ. டி. ஒரு குறிப்பை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதை எப்படி எடுப்பார்கள் என்பது தெரியவில்லை. கட்டிய சுவரை இடித்து எடுப்பார்களா, வைத்த ஜன்னலைப் பிரித்து எடுப்பார்களா என்பது தெரியவில்லை. மக்களுடைய வரிப் பணத்திலிருந்து இப்படிக் காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. பொன்னையன் அவர்கள் குடியிருக்கின்ற வீடு வாடகை வீடு. அந்த வீடு அமைச்சருடைய சொந்த வீடாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அது யாருடைய வீடோ. அமைச்சர் அவர்கள் அந்த வீட்டில் குடியிருக்கிறார் என்கிற காரணத்தால், அந்த வீட்டு உரிமையாளருக்கு அட்வான்ஸ் ரென்டாக பத்தாயிரம் ரூபாய் அளவிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், இவையெல்லாம் முறைதானா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : தலைவர் அவர்களே, நான் குடியிருக்கின்ற வீடு பி. டபிள்யூ. டி. யால் வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட வீடு. நான் அமைச்சர் பொறுப்பேற்ற பிறகு அந்த வீட்டுக்குச் சென்ற உடனே, அந்த வீடு கடன் சுமையைத் தாங்காமல் ஏலத்திற்கு வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டு, ஏல நோட்டீசும் வந்துவிட்ட பிறகு, வாடகை முன் பணமாகக் கொடுத்து அதை மாதா மாதம் அரசு பிடித்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர்களே நேரில் போய் வீடு பார்க்க முடியாது. ஆனால் இது மாதிரி முன்பணம் கொடுத்ததாக முன்மாதிரி (ப்ரிசிடெண்ட்) இருக்கிறதா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : தலைவர் அவர்களே, அந்த முன்பணம் கொடுத்ததை மாதா மாதம் வாடகையில் அரசு பிடித்து வருகிறது. சென்னையில் குறைந்த வாடகையில் இடம் பிடிப்பது சிரமமாக இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்களுக்கு அண்ணா நகரில் இரண்டு வீடுகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றைக் கொடுத்தால் நான் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு தவறான தகவலைத் தரக் கூடாது. செய்திகளை மறைக்க நான் விரும்பவில்லை. எனக்கு அண்ணா நகரில் இருப்பது ஒரு வீடு, இரண்டாவது வீடு இல்லை, இருந்தால்

[1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[பிற்பகல் 5-10]

நிச்சயமாகக் கொடுப்பேன். ஏனென்றால் ஒரு நல்ல அமைச்சருக்குக் கொடுப்பது என்றால், எனக்கு உள்ளபடியே பெருமையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் எனக்கு இருப்பது ஒரே ஒரு வீடு தான்.

அடுத்தபடியாக, நான் மிக வருத்தத்தோடு ஒரு கருத்தினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மதுரை தேர்தலுக்கு எப்படி அமைச்சர்கள் எல்லாம் பவனி வந்தார்கள் என்பதைப் பற்றிக்கூட பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் வந்தவர்கள் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். கோயம்புத்தூரில் வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் நான் ஆதாரங்களோடு சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் கூட, அதற்கும் தயாராக இருக்கிறேன். அடுத்தபடியாக, முதலமைச்சர் போகிறார் என்ற சூழ்நிலையில், எதிர்க் கட்சித் தலைவருக்கு 2½ லட்சம் கொடுக்கும்போது, முதலமைச்சருக்கு ஒரு 9 லட்சமாவது கொடுக்க மாட்டார்களா என்று கேட்டால், எங்களுக்கு யார் யார் கொடுத்தார்கள், எவ்வளவு கொடுத்தார்கள் என்ற விவரம் இருக்கிறது. விசாரணைக்கு உட்படுத்தினால் கூட எங்களிடம் ஆதாரம் தயாராக இருக்கிறது. நீங்கள் அதற்குத் தயாரா? உங்களுக்கு யார் யார் எவ்வளவு கொடுத்தார்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா?

அடுத்தபடியாக, திருச்சியில் லதா என்ற ஒரு நடிகை நடனம் ஆடப் போவதாகச் சொல்லி 10 லட்சம் ரூபாய் வசூல் செய்யப்பட்டது. ஆனால் சொல்லியபடி அந்த நடிகையின் நடனம் நடைபெறவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை நான் இங்கு சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நடனம் என்ற பெயரில் வசூல் மட்டும் நடைபெற்றது. இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் இந்த ஆட்சியில் இன்றைய தினம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் ஆணைத்தரமாகவும் ஆதாரத்துடனும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அது மட்டுமல்ல. மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. பொன்னையன் அவர்களின் கவனத்திற்கு ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கொண்டு வருகிறேன். அந்த விஷயம் தவறாக இருக்குமானால், நான் பெருமைப்படுவேன். அதிகாரிகளிடத்தில் வசூல் செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு ஒப்பந்தம், உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் குறிப்பாக ஹைவேஸ் போன்ற இலாகாவில் அப்படி வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். யாரிடத்தில் வசூல் செய்வது என்று தெரியாமல் சி.பி.டி. ரோடு போடுவதாக பில் போடப்பட்டு 40 ஆயிரம் ரூபாய் வரை புதிதாக ரோடு போடுவதற்காகச் செலவு செய்ததாகவும், புதிதாக ரோடு போட்டதாகவும் பைல் இருக்கிறது. அதற்கான குறிப்புகள் இருக்கின்றன. இந்த விஷயம் தவறாக இருக்குமேயானால், உள்ளபடியே நான் மகிழ்ச்சி

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர்]

யடைவேன். அதிகாரிகளை இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்கு நீங்கள் பயன்படுத்தினால், தெரிந்து ஒன்று செய்வார்கள், தெரியாமல் பல காரியங்கள் செய்வார்கள். உங்களைப் போல் நாங்கள் வேஷம் போடத் தயாராக இல்லை. சி.பி.டி.யில் ரோடு போடப்பட்டதாக பைலில் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ரோடு போடப்படவே இல்லை. இப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, நிர்வாகத்தில் அமைச்சர்களுடைய தலை யீடு இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். பஞ்சவர்ணம் என்பவர் ஒரு அதிகாரி இல்லை. முதலமைச்சருடைய தொகுதியிலே முதலமைச்சருடைய உதவியாளராக அவர் பணியாற்றுகிறார்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : அந்த ரோடு சென்னை மாநகராட்சிக்கு உட்பட்ட ரோடா அல்லது சென்னைக்கு வெளியில் போடப்பட்ட ரோடா?

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : கிண்டி என்ஜினியரிங் கல்லூரி பக்கத்தில் இருக்கிற சென்ட்ரல் பாலிடெக்னிக் ரோடு புதிதாகப் போடப்பட்டதாக பைல் இருக்கிறது. ஒரு கூடை மண் கூட அங்கு போடப்படவில்லை.

அடுத்தபடியாக, முதலமைச்சருடைய தொகுதியில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தை இந்த அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். முதலமைச்சருடைய பி. ஏ. என்று சொல்லக்கூடிய பஞ்சவர்ணம் என்பவர் உடல் நலம் சரியில்லை என்று சொல்லி, அரசு மருத்துவமனையில் பொதுவார்டில் சேர்க்கப்படுகிறார். அவருடைய மாத வருமானம் 200 ரூபாய் என்று அங்குள்ள பதிவேடுகளில் பதிவாகிறது. திடீரென்று அவருடைய அந்தஸ்து உயர்ந்து விடுகிறது. முதல் 7 நாட்கள் பொதுவார்டில் இருந்த அவர் திடீரென்று ஸ்பெசல் வார்டுக்கு மாற்றப்படுகிறார். உள்ளபடியே உடல் நலமில்லாத அவர் நல்ல உடல் நலம் பெற வேண்டுமென்பதில் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் தான். ஆனாலும் அங்கு நடைபெற்ற குறைபாடுகளை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது என்னுடைய நீங்காத கடமை என்பதால் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். ஸ்பெசல் வார்டில் ஒருவரைச் சேர்ப்பதற்கு மாத வருமானம் இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்ற விதிமுறை வைத்திருக்கிறார்கள். ஸ்பெசல் வார்ட் என்றால், அரசாங்க ஊழியர் அல்லாத யாராக இருந்தாலும், பேயிங் பேசண்ட் ஆகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. இவர் பேயிங் பேசண்டாகத்தான் இருந்தார். அவர் டிஸ்சார்ஜ் ஆவதற்கு முன்பாக 1,308 ரூபாய் அரசு மருத்துவமனைக்குக் கட்ட வேண்டும். அதுபற்றி மெமோ கூட கொடுத்தார்கள். அப்பொழுதும் அவர் கட்டவில்லை. பிறகு வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். அப்போதும் அவர்

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

கட்டவில்லை. ஒரு சாதாரண நோயாளி, ஒரு சாதாரண குடிமகன் டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்படும்போது, அவனுக்குப் பின்பற்றப்படுகின்ற விதி முறை என்ன? ஆளும் கட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு சட்டமா? சாதாரண குடி மக்களுக்கு வேறொரு சட்டமா? இதுமாதிரி உள்ள குறைபாடுகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மருத்துவக் கல்லூரிக்கு மாணவர்களைத் தேர்வு செய்தது பற்றி ஆதாரங்களுடன், நான் கூறுகின்ற குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பொறுப்பேற்று, நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கடந்த ஆண்டு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தேர்வு நடைபெற்றதில் ஊழல் இருந்தது என்ற குற்றச் சாட்டைச் சொன்னேன். விசாரணைக்கு உட்படக்கூட தயார் என்றும் சொன்னேன். ஆதாரங்களுடன் புகார்களைச் சொன்னேன். 2 பேர்களுடைய நம்பர் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னேன். அப்போது டைப் செய்தவன் தவறு செய்து விட்டான், அவனது கவனக் குறைவால் பிழை ஏற்பட்டது என்று சொன்னார்கள். டைப்பிஸ்ட் டைப் செய்ததற்கு அப்படியே ஒப்புதலளிக்கப்படுகிறதா என்று கேட்டேன். பதில் இல்லை. கடந்த ஆண்டு 2 பேர்களுடைய நம்பர்கள் மாற்றப்பட்டன என்று சொன்னால், ஒரு முதலமைச்சர் 2 பேர்களுடைய நம்பர்களை மாற்றினார் என்று சொன்னால், இந்த ஆண்டு ஒரு சாதாரண அமைச்சருக்கு 3 பேர்களுடைய நம்பர்களை மாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் வராதா? ஆம். இப்பொழுது 5227 என்ற எண் 5827 ஆக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. டைப் அடித்தவன் தவறாக அடித்து விட்டான் என்ற வகையில், திருத்தம் என்ற பெயரில், ஒரு நம்பரை அடித்திருக்கிறார்கள். முதலில் அப்படி டைபிஸ்ட் தவறு செய்ததாக வைத்துக்கொண்டால், அந்த டைப் அடித்தவன் மேல் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள். டைப் அடித்தவுடன் அவனிடமிருந்து அப்படியே பத்திரிகைக்குப் போய்விடுகிறதா? செலக்ஷன் கமிட்டி, செக்ரட்டரி, மருத்துவக் கல்வி இயக்குநர், ஹெல்த் செக்கரட்டரி இப்படி எல்லோரையும் தாண்டித் தானே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கோப்புகள் வருகின்றன? டைப் செய்த நம்பரோடு செலக்ஷன் செய்யப்பட்ட மாணவர்களுடைய நம்பரை ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல் அனுப்புகிறார்களா? ஆக, இந்த ஆண்டு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த காரியத்திலும் ஊழல் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதை மிக மிக வருத்தத்துடன் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் குற்றச் சாட்டை நான் ஆணித்தரமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். அதற்குரிய ஆதாரங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அடுத்த படியாக, 5606 என்ற நம்பருடைய ஒரு மாணவன், அவன்

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

பெற்ற மார்க் 170.5. அவன் பெயர் எல். வெங்கடகிருஷ்ணன். அவன் இவ்வளவு மதிப்பெண் பெற்றிருந்தும், தேர்வு செய்யப்படவில்லை. இதுபோன்ற விஷயங்கள் இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது, எதிர்க்கட்சிக்காரர் ஆயிற்றே என்று ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் நினைப்பார்களேயானால், நிச்சயம் ஏமாறுவார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு மாணவர்களைத் தேர்வு செய்வது குறித்து 1ஆம் தேதி நேர்முகப் பேட்டி முடிவடைந்தது. 28ஆம் தேதி முடிவுகள் வந்தன. கோப்புகள் நகரவில்லை என்று நாங்கள் குறை சொன்னால், ஆளும் கட்சியினர் எங்கள் மீது சீறிப் பாய்கிறார்கள். ஒரு கல்லூரிக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில், அதுவும் இன்டர்வியூ எல்லாம் முடிந்த பிறகு, முடிவை வெளியிட 28 நாட்கள் தாமதமாவதற்குக் காரணம் என்ன? அதற்குக் காரணம் சொல்லுவார்கள். எப்படியென்றால், பொறியியல் கல்லூரியிலே மாணவர்களைத் தேர்வு செய்ததுபற்றி ஒரு மாணவர் வழக்குத் தொடர்ந்துள்ளார், அந்த வழக்கின் முடிவு தெரிந்த பிறகு இதனுடைய முடிவை வெளியிடலாம் என்று இருந்தோம் என்று நினைப்பார்களேயானால், அது வருந்தத்தக்க ஒன்று. இப்படிப்பட்ட காரியங்களிலே முதலிலே கடமையைச் செய்து விட்டு, அதற்குப் பிறகுதான் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டுமேயொழிய, நீதிமன்றத்தின் முடிவைப் பார்த்து, மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவரம் பற்றிய முடிவை வெளியிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் செய்யக்கூடாது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதில் முதலாவதாக நான் குறிப்பிட்டது கால தாமதம் பற்றி. இரண்டாவதாக, எவ்வளவு தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்ற விவரத்தை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பார்வர்ட் வகுப்பு என்றால் ஓப்பன் காம்ப்ளீஷன் இருக்கும். அதாவது பிசிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, நேச்சுரல் சயின்ஸ் போன்றவற்றில் 160 மதிப்பெண்களுக்கு மேல் வாங்கியவர்களுக்குத்தான் மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம் உண்டு. பேக்வார்ட் வகுப்பு என்றால், 150 மார்க்குக்குக்கு, மேல் வாங்கியவர்களுக்குத்தான் இடம் தரப்பட்டுள்ளது. 160 மதிப்பெண்கள் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருந்தும் கூட, 159 மார்க் வாங்கிய இரண்டு பார்வர்ட் மாணவர்களுக்கு 160 என்று ஒரு இடத்திலே கோட்டைக் கிழித்து விட்டு இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதில் தலையீடு ஒன்றுமில்லை, செலக்ஷன் கமிட்டி யால்தான் அவர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுமேயானால், அந்த செலக்ஷன் கமிட்டி என்றால் என்ன என்பதுபற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படி இரண்டு பேர்களுக்கு மட்டும் விதி விலக்கு ஏன் கொடுக்கப் பட்டது? அதுமட்டுமல்ல. இன்டர்வியூவில் தேர்வு செய்யப் பட்ட மாணவர்களுக்கு மதிப்பெண்கள் 50-ம் அதற்கு மேலும் போட்டுள்ளார்கள். ஆனால் தேர்வு செய்யப்படாத

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

மாணவர்களுக்கு அதிகபட்சமாக 20 மார்க்குகள் தான் போட்டுள்ளார்கள். இங்கேதான் தலையிட்டிருக்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும் இது சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அறிவிப்பைக்கூட செய்தார். டேப் எடுக்கப் படும் என்று கூட சொன்னார். அவ்வாறு செய்தால், அவை ஆதாரங்களாக அமையும் என்று நினைத்தேன். அடுத்த படியாக, இன்டர்வியூவில் மார்க் போடுவதற்கு எப்படிப்பட்ட கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன என்பதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணத்தை மட்டும் நான் இங்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். படிக்கப் போவது எம்.பி.பி.எஸ். ஒன்று அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும், அல்லது பொது அறிவு பற்றிய கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும். அப்படியும் இல்லாவிட்டால், சப்ஜெக்ட் மேட்டர் பற்றிக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் கேட்கப்படவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்டர்வியூவுக்குப் போகும் மாணவனின் பெயர் சௌந்தர ராஜன். அமைச்சருடைய பெயரும் அதேதான். அவன் இன்டர்வியூவுக்காக உள்ளே செல்கிறான். அவர்கள் கேட்கிறார்கள். ‘உன் பெயர் என்ன?’ அவன் சௌந்தரராஜன் என்று சொல்கிறான். அடுத்து, கேட்கிறார்கள், ‘உன் பெயரி லுள்ள பிரபல சினிமா பாடகர் பாடிய லேட்டஸ்ட் படத்தின் பெயர் என்ன?’ ‘மதுரையை மீட்ட சுந்தரபாண்டியன்’ என்று அவன் சொல்கிறான். அடுத்து, கேட்கிறார்கள் அந்தப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டு என்று. அவன் ‘எனக்குப் பாட வராது’ என்று சொல்கிறான். இன்டர்வியூ முடிந்தது. பாவம், செலக்ட் செய்யப்படவில்லை. நல்லவேளை அவன் மாணவனாக இருந்தான், அதனால் பாடிக் காட்டு என்று சொன்னார்கள். ஒருவேளை மாணவியாக இருந்தால், ஆடிக் காட்டு என்று சொல்வார்களோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது. மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் அவர்கள் கேட்டுள்ள கேள்விகளுக்கும் சற்றும் பொருத்தமில்லாத நிலையில் காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இப்படிச் சற்றும் பொருத்தமில்லாத கேள்விகளைக் கேட்டு, அவனுக்குப் பாடத் தெரியாது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, மாணவனை ‘டிஸ்குவாலிபை’ செய்தால், நீங்கள் உங்களைப் பற்றி ‘நாங்கள் நேர்மையாக நடந்து கொள்கிறோம்’ என்று சொல்லுவதற்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது? நான் இதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 5-20)

இப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற நேரத்தில், இன்னொரு பட்டியலையும் இந்த அவைக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். மாவட்ட வாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர்களில் சென்னைக்கு 156 மாணவர்கள், மதுரைக்கு 100 பேர், திருநெல்வேலியில் 66 மாணவர்கள், தஞ்சையில் 65 மாண

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]
 வர்கள், திருச்சிக்கு 60 மாணவர்கள், இராமநாதபுரத்திற்கு 60 மாணவர்கள், கன்னியாகுமரிக்கு 51 மாணவர்கள், சேலத்திற்கு 51 மாணவர்கள், தென்னாற்காட்டிற்கு 41 மாணவர்கள், வட ஆற்காட்டிற்கு 38 மாணவர்கள், செங்கல்பட்டிற்கு 22 பேர்கள். இதில் செங்கல்பட்டு, வட ஆற்காடு புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன என்ற வருத்தம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மலையாளத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் இதில் இடம் பெற்றார்கள். இங்கேயே பிறந்து அவர்கள் பெற்றோர்கள் இந்தத்தமிழகத்திலேயே வாழ்கிறவர்கள் என்ற வகையில் நான்கு, ஐந்து அல்லது அதிக பட்சமாக 7 பேர்களுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். திராவிட முன்னேற்றக்கழக ஆட்சியில் எந்த ஜாதிக் காரர்களிடமும் தனிப்பட்ட வருத்தம் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த ஆண்டில் மலையாளத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் மட்டும் 39 பேர்கள் தேர்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 390 கொடுங்கள், வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. இந்த நாட்டில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்திற்கு அந்த 39-ஆவது கொடுக்கக் கூடாதா? செங்கல்பட்டிற்கு அந்த 39-ஐக் கொடுக்கக் கூடாதா? இப்படிப்பட்ட அநியாயங்கள் நடப்பது எந்த விதத்தில் நியாயமாகும் என்பதை வருத்தத்தோடு கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். தலைவர் அவர்களே, ஒரு விண்ணப்பம். நான் சொல்வது மருத்துவக் கல்லூரி விண்ணப்பம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நீங்கள் தான் ஏதாவது விண்ணப்பம் சொடுக்கிறீர்களோ என்று பார்த்தேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: ஒரு மாணவியின் விண்ணப்பம் நம்பர் 10556, அதனுடைய ரிஜிஸ்டர் நம்பர் 2323. மாணவியின் பெயர் செல்வி ஆர். பிரிஸ்ஸில்லா. தந்தையார் பெயர் ராஜகம்பீரன். இந்தக் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்தார். அந்த விண்ணப்பத்தில் அவர் பாக்வார்டு கம்யூனிட்யைச் சேர்ந்தவர் என்று பி. டி. ஓ. சட்டிபை செய்திருக்கிறார்கள். அதுவும் அந்த விண்ணப்பத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் 137.5 மார்க்குகள் பெற்றிருக்கிற காரணத்தால், பாக்வார்டு என்று இருந்தால், அந்த அம்மையாருக்கு இடம் கிடைக்காது. எனவே, அந்த அம்மையாரின் பெயரை ஷெடியூல்டு காஸ்ட் லிஸ்டில் போட்டிருக்கிறார்கள். Because she belongs to Christian Community, பாக்வார்டு என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் பிறகு அந்த அம்மையார் பெயர் வந்திருக்கிறது. பிசிஸ் 157, கெமிஸ்ட்ரி 147, நேட்கரல் சைன்ஸ் 126 என்று மார்க்குகள் வாங்கிய அம்மையார் மருத்துவக் கல்லூரிக்குள் நுழைய முடியாது என்பதால், இந்த ஆட்சி ஜாதியையே மாற்றி இடம் கொடுத்திருக்கிறது என்றால் அதில் எந்த அளவுக்கு நியாயமிருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும். இது பற்றி எந்த விசாரணை போட்டாலும், அதைச் சொல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். தவறுகள், ஊழல்கள் நிச்சயமாக நடந்திருக்கின்றன என்ற குற்றச்சாட்டைச் சுமத்தத் தயாராக இருக்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

அடுத்து, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு பொறுப்பான ஒருவர் ஒரு கடிதம் எழுதுகிறார். காலஞ்சென்ற ராவ் பகதூர் முனுசாமி நாயுடு என்பவரின் மகன் ஸ்ரீராமலு என்பவர் திருத்தணியில் முன்னாள் அறங்காவலராக இருந்தவர். அருள்மிகு சுப்பிரமணியசுவாமி கோயிலின் முன்னாள் தர்மகர்த்தா, மாண்புமிகு முதலமைச்சரைப் பார்த்து, அங்கே நடைபெற்ற ஊழல் களைக் குறிப்பிட்டு விண்ணப்பமாகத் தயாரித்து 24-7-1978-ல் நேரிடையாகக் கொடுத்திருக்கிறார். மாண்புமிகு முதலமைச்சரும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டார். சில அதிகாரிகள் அங்கே போனார்கள். வசாரித்தார்கள். உடனடியாக எச்சிகியூட்டிவ் ஆபீசர் டிரான்ஸ்பர் செய்யப்பட்டு எங்கே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அந்த அலுவலகத்தில் கொண்டுவந்து உட்கார வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த சுப்பிரமணியசுவாமி திருக்கோரிலில் உள்ள உற்சவர், மூலவர் அலங்காரத்திற்காக இருக்கும் பொன், கல்வைத்த ஆபரணங்கள் சுத்தியால் உடைக்கப்பட்டு விலை உயர்ந்த கற்கள் அகற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், தற்போதுள்ள ஆபீசர் செய்திருக்கிறார் என்றும், 16 கிலோ உள்ள தங்கம் 14 கிலோ தான் இருக்கிறது என்றும் 1.5 கிலோ தங்கம் காணவில்லை என்றும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நான் அதிகமாகக் கோயிலுக்குப் போகாதவன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : திருத்தணிதானே போகலாம்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : திருத்தணி முருகன் கோயிலில் உள்ள வேல் பவுனல் செய்யப்பட்ட வேல். இந்த ஊழலற்ற ஆட்சியில் அந்த வேல் எங்கே இருக்கிறது என்பதே தெரியவில்லை. மாலையாக அணிவதற்காக உள்ள நான்கு பதக்கங்கள் இல்லை. பல் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நகைகள் அகற்றப்பட்டிருக்கின்றன. பொறுப்புள்ள மாண்புமிகு முதலமைச்சரிடம் இவற்றை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் சஸ்பெண்ட் செய்யப்படவில்லை. பரிசு கொடுப்பதைப் போல அந்த அதிகாரி மீது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். கோயிலில் உள்ள நகைகளைத் திருத்துவதாக இருந்தாலும் அழிப்பதாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய அனுமதி பெற்றுத்தான் செய்ய வேண்டும். இன்று நேற்றல்ல அது. 1936-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 2-ஆம் நாள் சோளிங்கர் முனிசிப் கோர்ட் அப்படித் தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீதிக்குத் தலைவணங்குகிறவர்கள் ஆட்சியில் அதைச் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். நம் அரசாங்கத்தில் உள்ள இந்து ரிலிஜியஸ் சேரிடபிள் எண்டோமெண்ட் 11-வது ஆக்ட் என்ன சொல்கிறது?

Trustees shall not repair, alter etc., any jewel or valuables: The trustees shall not repair, alter, replace, sell, gift away, pledge or destroy any jewels or vahanams or other valuables in the temples without the prior permission of the Commissioner. இந்த

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 செப்டம்பர் 8]

வேல், இப்படிப்பட்ட நகைகளைக் கொடுத்தது யார்? காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டவை. திருத்தணி முருகன் கோயிலுக்கே இந்த கதி என்றால், மற்றவை பற்றி என்ன நினைப்பது? பம்பாயிலிருந்து ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார். ஏ. ஜி. எம். கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் ஆஃப் இந்தியா என்ற நிறுவனத்தில் உள்ள டி. எஸ். மணி, பம்பாய்—22 என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். அதில் :

“We would like to bring to your notice that we are....”

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஒன்றுமே என்னிடம் காட்டாமல் நீங்கள் படித்துக் கொண்டே போவது சரியா? சீனியர் மெம்பரே இப்படிச் செய்தால் என்னவாவது?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசும் நேரத்தை எடுத்துக் கொள்வதற்கு விரும்பவில்லை. இருந்தாலும் ஒரு நீண்ட குற்றச்சாட்டை அவர் இங்கே தந்து கொண்டிருக்கிறார். திருத்தணி முருகன் கோயிலில் சில நகைகள் களவாடப்பட்டன அல்லது மறைக்கப்பட்டன, தங்கம் குறைந்திருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூறி அதற்குப் பொறுப்பானவர் அங்குள்ள நிர்வாக அதிகாரி என்றும் ஒருவர் குற்றம் சாட்டி முதலமைச்சரிடம் கொடுத்திருக்கிறார். அந்த அதிகாரி மாற்றப்பட்டிருக்கிறார், உடனடியாக சஸ்பென்ட் செய்திருக்க வேண்டாமா என்று உறுப்பினர் கேட்கிறார். ஏதோ முதலமைச்சரே நேரடியாக இருந்து அந்தக் குற்றத்தைச் செய்ததைப்போல இந்த அவையில் விவரங்களைத் தந்துகொண்டிருக்கிறார். தவறுகள் குறைகள் என்பவை ஏதோ இன்றைக்குத்தான் ஏற்பட்டதைப் போல உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். இது ஒரு தவறு மட்டுமல்ல, அறநிலையத் துறையில் கடந்த ஆண்டுகளில் ஆயிரம் ஆயிரம் தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் அவை விசாரணையில் இருக்கின்றன என்பதையும் விசாரணையில் கூட கண்டுபிடிக்க முடியாமல் சாமர்த்தியமாக தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் நாடு அறிந்திருக்கிறது. திருத்தணி கோயிலில் ஒரு நிர்வாக அதிகாரி பற்றி ஒரு புகார் வருகிறது. புகார் வந்தவுடனே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் எந்த இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார் என்பதெல்லாம் அலுவலக முறையில் செய்யக் கூடிய காரியமாகும். ஒருவர் வந்து இவர்தான் அவரைக்கொண்டார் என்று புகார் செய்தால், உடனே தூக்கு மேடைக்கு அவரை அனுப்ப முடியாது. விசாரணையின் வசதிக்காக அவரை மாற்றியிருக்கிறார்கள். அதை உறுப்பினர் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். பிறகு விசாரணைக்கு உத்தரவு போட்டிருக்கலாம். விசாரணை என்பது வெளியே சொல்லிக்கொண்டு நடத்தப்படுவதில்லை. அப்படி நடத்தினால், உண்மை புலனாகாமல் போகலாம். இப்படிப்பட்ட குறைகள் நடந்திருக்கின்றன, ஊழல்கள் குறைபாடுகள் யாராலே நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்று அவை மூலமாக அமைச்சரவைக்கும் நாட்டுக்கும் தந்தால், அந்தக் குறைகளைக் களைவதற்கு

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. ஆர். எம். வீரப்பன்]

இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது என்பதுதான் நியாயமே தவிர, அதற்கு இந்த அமைச்சரவை காரணம் என்று சொல்வது நல்ல தல்ல.

(பிற்பகல் 5.30)

முதலில் மருத்துவக் கல்லூரி அனுமதி பற்றிய பட்டியலில் புள்ளி விவரத்தைத் தந்தார்கள். யாரோ மலையாளத்தைத் தாய் மொழியாகக்கொண்ட 39 பேருக்கு மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம் கொடுத்துவிட்டதாக இங்கே குற்றம் சாட்டினார்கள். அது சரியாக, தவறு என்பதல்ல பிரச்சினை. அது ஆய்வுக்குரிய விஷயமாக இருக்கலாம். அதோடு, இவ்வளவு அக்கறையாக மலையாள மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களைப்பற்றி விவரம் கண்டு பிடித்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் அதைப் போலவே தெலுங்கு மற்றும் கன்னடத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேருக்கு மருத்துவக் கல்லூரியில் இடமளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விவரத்தையும் விசாரித்துத் தந்தால், ஒரு ஆயிரம் பேருக்கு மேல் அனுமதிக்கப்படும் மருத்துவக் கல்லூரியில் இவர் களுக்கெல்லாம் இடமிருக்கிறதா இல்லையா என்று தெரிந்து கொள்ள வசதியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : நான் என்னுடைய கடமை மைச் செய்கிறேன்.....

(மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் எழுந்திருக்க முனைந்தார்.)

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் தமது பேச்சின் முடிவுக்கு வருகிறார். முடிக்க விடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் போது, ஒருவர் கொலை செய்துவிட்டார் என்று குற்றம் சாட்டப் படுவதன் காரணமாக, அவர் நேரடியாகத் தூக்கு மேடைக்கு அனுப்பப்படுவதில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். உண்மைதான். ஆனால், இங்கே நான் கேட்க விரும்புவதெல்லாம், குற்றம் சாட்டப்பட்டவனை நீங்கள் நீதிபதியாக ஆக்குகிறீர்களே என்பதுதான். யார் தவறு செய்தாரோ அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய அந்த அலுவலகத்திற்கே அவரை நியமித்திருக்கிறீர்கள். இதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. தவறு செய்தவர் என்று சொல்லப் பட்டவரை நீங்கள் மாற்றியிருக்கிறீர்கள். நான் அதை மறுக்க வில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மன்னிக்க வேண்டும் மீண்டும் குறுக்கிடுவதற்காக. இதுபோல அறநிலையத் துறையில் நிர்வாக அதிகாரிகள் தவறு செய்கிறார்கள் என்று தெரிகின்ற

[திரு. ஆர். எம். வீரப்பன்] [1978 செப்டம்பர் 8]

போது, அவர்களை நிர்வாகம் அல்லாத ஒரு இடத்திற்கு மாற்ற வேண்டிய சங்கடம் அல்லது நெருக்கடி அரசுக்கு இருக்கிறது. அப்படி ஒரு இடத்தைத் தேடுகிறபோது, எங்கேயோ ஒரு காரியாலயத்தில் அல்லது தலைமையகத்தில், அவருக்கு என்று தனிப் பொறுப்பு இல்லாத இடத்தில் மாற்றுவது தவிர்க்க முடியாதது. தலைமையகத்தில்தான் கமிஷனர், டெபுடி கமிஷனர் ஆகிய பெரிய அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். எனவே, இவருக்கு நேரடிப் பொறுப்பு இருக்காது என்று மாற்றுகிறோமே தவிர, அவருக்குப் பதவி உயர்வு என்ற அடிப்படையில் இது செய்யப்படுவதில்லை.

திரு ஆற்காடு நா. வீராசாமி : நான் எதற்கு இதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் என்றால், எழுதிக் கொடுத்தால் இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும் என்றார்கள். ஒரு பொறுப்பான மனிதர் முதல்வர் அவர்களிடத்திலேயே எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது போதாது என்றால், நானே எழுதிக் கொடுத்தால்தான் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றால், நானும் இதை எழுதிக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். நான் சொல்வதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன, சட்டம் இந்த வகையிலே தெளிவாக இருக்கிறது, அவ்வாறு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்பதுதான். அதற்கு, மாறாக அந்த அதிகாரிபைக் காப்பாற்றும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன என்ற காரணத்தால்தான் இவைகளைப் பெல்லாம் வேதனையோடு சொல்கிறேன். ஏனென்றால் வீராசாமி நிலைமை வேறு, பாவம் திருத்தணி கோவில் முருகன் நிலைமை இப்படி ஆகக்கூடாது !

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : அதிகாரியைக் காப்பாற்ற முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன என்று உள்நோக்கம் கற்பிக்கும் வகையில் பேசுவது எந்த வகையிலும் சரியல்ல. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் முன்னாளில் நடைபெற்ற தவறுகள், குற்றங்களைப் போல் அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல், அவர்களைக் காப்பாற்றுகிற முயற்சி இந்த ஆட்சியில் நிச்சயம் நடக்காது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : உங்கள் ஆட்சியில் நடந்தது என்று சொல்லியே தப்பித்துக்கொள்வது சரியல்ல. தி.மு.க. ஆட்சியை இப்படிக் குற்றம் சொல்லித்தான் நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்களும் அந்தத் தவறுகளையே செய்வதற்கு எதற்காக ஆட்சிக்கு வரவேண்டும் என்று பொதுமக்கள் கேட்க மாட்டார்களா? அதைத்தான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த அளவில், தலைவர் அவர்களே, என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 8]

* Thiru A. R. DAMODARAN : Mr. Chairman, Sir, we have had a long gap since we met in April in the Budget Session. One thing I would like to mention is that hereafter when we have the Governor's Address, it might perhaps be more fitting, as one of the hon. Members mentioned, if we had it in the beginning of the year before the Budget Session so that policy matters could be discussed and Members of the House would have an opportunity to express their views which could perhaps be embodied in the Budget documents. I am mentioning this because we have taken up the Governor's Address in August and perhaps if this is to be repeated and if we would take up the Governor's Address every August, I think that it would not give a very good opportunity for Members of the House to influence policy matters which could be mentioned in the Budget.

Sir, my first duty is to recall the assurances that many Hon. Ministers gave during the Budget Session regarding the formation of Consultative Councils in the Houses of Legislature. I do not know why, between April and August, these assurances have not been implemented. But I wish to seek the co-operation of the Government because I believe that many of the day-to-day problems that arise in Government administration and many of the matters that are highlighted during the sessions of the Legislature either by way of Call-Attention Notices, Adjournment Motions and other motions that we move in the House could perhaps be avoided if the Government found it possible to establish Consultative Councils for the various Departments in the State Government as they have in the Lok Sabha. I am sure my hon. Friend Thiru K. A. Krishnaswamy who has been a Member of the Lok Sabha will vouchsafe to the Government that although these Councils by themselves may not be very useful in shaping policies, at least in discussing the implementation of policies by Government administration a great deal of calm could be restored and much of the tempers that are aroused in this House and perhaps in the other House could be avoided.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன் தலைமை)

I would, therefore, request the Hon. the Chief Minister and his Cabinet colleagues kindly to inform the House why it has not been possible to establish these Consultative Councils. I realise that the administrators in the Departments are always

[Thiru A. R. Damodaran] [1978 செப்டம்பர் 8]

a little reluctant to associate legislators with such bodies because they feel that it will interfere with their administrative duties. Perhaps, they have also told the Ministers that if so many Legislators are associated with the Consultative Council the Ministerial responsibility is also likely to be cut down. But I feel that in the interests of having co-operation from the Members of the Opposition it would perhaps be better if these Councils could be established.

Having mentioned this, may I now pass on to one particular item which has been highlighted by Members of the House, by Members of all parties, regarding the law and order situation in Tamil Nadu? Sir, I would be unfair in my criticism if I were to say that the deterioration in law and order is restricted to Tamil Nadu alone. No person who reads the newspaper can ever come to such a conclusion because there have been so many happenings in other States across the borders, whether it is Hyderabad, whether it is Vizag, whether it is Delhi, Bihar or other States. There is a general malaise, a general breakdown in the law and order machinery. Whether it is attributable to the criticism that has been levelled against the Police force after the Emergency, whether there has been a demoralisation in the ranks of the Police or whether it is attributable to political parties are questions which I am not competent to discuss at the present moment. But one unfortunate trend has crept in Tamil Nadu politics and I am most particularly grieved about it because in this State, we have been proud to a certain extent of the very healthy relationship that used to exist between different communities. I am not saying that we are not having sub-communal feelings, Harijan or anti-Harijan feelings in the State. But I certainly feel that in Tamil Nadu we were certainly more progressive in these matters. The occurrences that have taken place in the recent past only indicate a deep malaise that exists and it is probably because of the lack of prompt attention that should have been paid by the administrators in those areas.

(பிற்பகல் 5-40)

I am not attributing political motives. It would be unfair to do so. But there is a feeling and I would like the Hon. the Chief Minister to investigate whether such officers have not created conditions which have led to deterioration in the relation-

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru A. R. Damodaran]

ship between different communities in certain areas. Here again this is not a general remark, because what happened in Pernambut may not apply to what happened in Villupuram. In Villupuram itself, I am happy that the position has been defused by the appointment very quickly of a judicial commission by the Hon. the Chief Minister. We would have got into very serious difficulties, if we had allowed the delegation from Parliament to visit Villupuram during those tense days. I must congratulate him on his very quick decision in having a Commission. Without going into the merits of the judicial enquiry that is held in Villupuram, I would like to mention from my personal knowledge that the disturbances cannot be attributed entirely to the communal situation alone. There were criminal gangs operating on definite Mafia principles. This has been going on for months and good people were being black-mailed. Loot was being collected and distributed not only among certain prominent members of these anti-social gangs but this loot was also distributed to responsible officers of the Government and the judicial enquiry that has been established will have to go into these aspects very clearly. If at all I mention these views, it is because there are hundreds of citizens who are afraid to give evidence in Villupuram lest they should be persecuted not only by communal elements but also by powerful elements in Government. I would, therefore, request that particular protection should be given to those people who give evidence, to get at the truth of the matter, so that we need not unnecessarily attribute political motive in this very delicate situation which is likely to strain communal harmony to an even greater extent. I hope and wish that my suspicion regarding the deterioration of the morale of the police force is not correct. I am the last person to advocate extremely vigorous police action because it will bring about a situation of police zulum and there will be accusations of police torture, etc. I would leave these matters to the Hon. the Chief Minister to decide in his own way and find out whether to deal with such situations, the ordinary law and order machinery is sufficient or whether we should have a crack detective force which will be able to go into such complicated matters as social tension and communal disharmony. These are not normal law and order situations. In our villages we have had a custom and usage of rarely inviting the police to settle disputes for obvious reasons. If at all there was a dispute.

[Thiru A. R. Damodaran] [1978 செப்டம்பர் 8]

there was the Panchayat and the elders of the village were able to exercise some normal principles of elementary justice. If a man allowed his cow to graze in the agricultural field, we would not run to the Police Station to give a complaint about what had happened. If we invited the police we would lose not only the cow but also some produce also. That is the reason why we settled such disputes in the village itself. Nowadays, in villages there is no such leadership that is cultivated. There are warring groups and, therefore, it is very difficult to establish some sort of elementary justice. I would only advocate what my friend also said, if it is at all possible, although there are doubts whether it will succeed—that we must try in our villages to resuscitate the old system and create village leaders who will try to restore peace and meet such situations. If we expect the law and order machinery to control communal tensions and communal disharmony in villages, I am afraid this is a thing that can never be achieved. The Government will only suffer disrepute if they give this work to the police machinery and involve them in such matters.

Sir, one thing that has been mentioned in the Governor's Address deserves very special commendation. I would like to congratulate the Hon. the Chief Minister and his Cabinet Colleagues on making very sincere efforts to establish some sort of understanding amongst the Chief Ministers of the Southern States and also the Chief Minister of West Bengal on certain issues which are of paramount importance. Whether the A.I.A.D.M.K. rules in Tamil Nadu, whether the D.M.K. rules or whether the Congress (I) will rule, any State Government that is going to rule this State will find within 10 years that unless they are able to settle the matter of Centre-State financial relationship, any State Government that succeeds this Government, in the future, will be worse off than a Municipality or a Panchayat and we will have no resources at all to fulfil even the elementary, basic, fundamental responsibilities that have been entrusted to the State Government under the Constitution.

This is one of the most important areas where understanding has to be achieved. Right from 1967 when there was a change in the complexion of the Government, some of us in Tamil Nadu have been pleading for this and I am very glad today, that the

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru A. R. Damodaran]

four non-Janata Governments in the South—I call them non-Janata Governments and I will not call them anti-Janata Governments—have come together to establish a common measure of understanding on the transfer

Thiru V. THANGAPANDIAN : In Karnataka and Andhra, they feel anti-Janata.

Thiru A. R. DAMODARAN : Different people may feel in different ways and sometimes what we feel three months earlier does not apply to what we feel today. So, in the quickly changing political climate, the hon. Member is entitled to his feeling. I was only referring to the Constitutional position of these Governments. They do not belong to the same Party which is in the Centre. There is no harm in it and in fact, that is what we want. We want a federal set up where we will have certain Governments of a different political complexion in the States and in the Centre and it is in the interests of the integrity of our country that the Hon. the Prime Minister who is very well-versed in administration should devote his personal attention to this problem and evolve means and methods of placing the devolution of finances to State Governments on a more stable and statutory basis. I hope the efforts of the Hon. the Chief Ministers will succeed as this is a good political climate where we will be able to convince them. The understanding should be extended not merely to matters pertaining to language on which the Tamil Nadu Government have made their position very clear. They cannot afford to be not clear on this subject. I do not think there is any political party in the South which is likely to survive in Tamil Nadu if it takes a different posture; so much so that today we find that Thiru Alagesan, the leader of his Party, has mentioned in very categorical terms that even his Party has accepted the two-language formula. In my opinion, it is the biggest victory for the AIADMK and the DMK parties that he should have himself renounced the three-language formula and accepted the two-language formula.

Speaking on the language question, I am very glad that the present Government have made their position clear and asked in categorical terms for safeguards regarding the place of English in the Indian Republic. I wish this Government would be

[Thiru A. R. Damodaran]

equally categorical and equally clear in placing before us what their position is regarding the place of English in Tamil Nadu. I refer to this because in the months of April, May and June, there has been a certain controversy regarding the opening of English medium sections in our Higher Secondary Schools. The Hon. the Education Minister has come out with very strong statements. He has mentioned in one place that vested interests seek the continuance of English medium in our Higher Secondary Schools and that it is not the policy of the Tamil Nadu Government to encourage such English medium sections in schools. I am glad that, at the intervention of the Hon. the Chief Minister, a hundred more schools were permitted to start these English medium sections. I only want to mention this

[பிற்பகல் 5-50]

because we are carrying on a national crusade to establish the place of English in the Indian Republic. Tamil Nadu, West Bengal and some States on the East Coast are making a fairly vigorous campaign in trying to persuade the Hindi zealots of the North that it is neither in the interests of the North nor in the interests of the country to pressurise the entire Indian population into assuming that Hindi will be the national language tomorrow or the day after. The evolution of a national language is a matter for consensus and agreement. It may take many years. But for the present the Southern States should state that English should be the link language, the language of communication between the Centre and the State, etc. Members of the Lok Sabha are aware that today 60 to 65 per cent of the work is done in Hindi in Lok Sabha. Not many of us are able to follow even the proceedings of the Lok Sabha when we go there as visitors and, therefore, in this problem I think, we are weakening our cause considerably and I mention this because I have seen the comments of some North Indian papers where our Education Minister has been quoted and his statements would compare very favourably with some of the quotations given by the Bihar, M.P. and U.P. extremists. A feeling has been created that somehow in Tamil Nadu we are against English. It is not necessary that Tamil should grow only at the expense of English. I am sure I will not be accused of any feelings of animosity against our mother tongue. I have made my position

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru A. R. Damodaran]

very clear. All that we plead for is peaceful co-existence between Tamil and English in our educational institutions. All that we plead for is: Let millions who follow your advice take to the Tamil medium. You may give them their stipends. I for one have never attacked these privileges that have been extended on the ground of language. But give us liberty to educate our children in the English medium in schools and colleges. The Hon. the Education Minister has used very strong language and, therefore, I would request him to conduct a very simple test, starting from Madras Secretariat and starting from the officers in the Educational Service. I do not wish any officer to be penalised on this issue. But the fact should be established. Let him appoint a one-man committee to issue a three-line questionnaire to every officer in the Secretariat and the Education Department, from and above the rank of Superintendent, namely, the Superintendent, Assistant Secretary, Deputy Secretary, Joint Secretary, Secretary, Director, Joint Director, Special Directors, etc.—to find out whether their children are studying in Madras City, whether they are studying in the Government institutions where Tamil is the medium of instruction or whether they are studying in private educational institutions where English is the medium of instruction. If 95 per cent of these officers do not have their children in English medium institutions, I am prepared to resign my membership of the Legislative Council. I have nothing personal against the Ministry or the Education Minister. The reason why I mention this is that the Officers preach to us that the mother-tongue is the only language in which we can learn the subjects well. Why do they not practise what they preach? I am not asking for victimisation of the officers concerned. I will be the last person to say that the children of such officers should be compulsorily educated in the Tamil medium. That would be disastrous as it would affect the individual liberty of the officers. I do not want such vindictive action. All that I want to establish is this. I wish to tear this veil of hypocrisy, sham and sanctimonious humbuggerly that exists in the educational world. I want freedom of choice for the students. Please give us that freedom. Let us have peaceful co-existence. Let us not fight on these issues and waste our time.

[Thiru A. R. Damodaran] [1978 செப்டம்பர் 8]

It has been mentioned that 916 Higher Secondary Schools have been opened. It is a point on which one can take credit and one should also feel perhaps a little ashamed that adequate planning had not gone into the matter. We started with 200 schools in February, landed with 400 schools in March, 515 schools in April, 618 schools in May, 720 schools in June and landed with 916 in the month of July. Even yesterday, there was a Press-note that for admissions to the +2 schools the date had been extended to 15th September. My hon. Friend has highlighted the difficulties. While I congratulate the Hon. Minister on his flexibility—I am glad he did it and I am not against it—the facts of the situation are that today in 11 out of 21 subjects text books are not available in the academic subjects while in the vocational stream, the course has not yet been properly prescribed, text books are not available and the qualifications of the teaching staff for the vocational courses have not been prescribed. We do not know who is going to teach agricultural chemicals, crop protection, dairy farming, veterinary science, fisheries and the tens of vocational courses that have been started. I am not against the vocational courses. I wish to maintain a position of neutrality and I do not wish to deliver judgment. It is a good experiment but let us remember that it is an experiment. The fact that the vocational courses have been established does not mean that a thousand industries will bloom in Tamil Nadu because we have created certain basic technological skills. All that has been done is perhaps to increase the employability of these people who have opted for this education. The idea has been mooted by some Members that vocational education will transform society and that the social-relevance of education in the rural areas means that a fisherman's son should be taught fishing and that sons of people who look after cows should start dairy farming. It is a most reprehensible doctrine which was championed in 1953 and rejected by Tamil Nadu. It is not that the son of an agriculturist must learn about crop chemicals because the son of an agriculturist is not interested in remaining on his land. He is interested in coming and studying with my boy either in the Medical College or in the Engineering College. Equality of educational opportunity is the basic thesis of uplifting the backward classes and the Scheduled Castes. My hon. Friend Thiru Vellamanda cried out of emotion while speaking. What we must seek is to

1978 செப்டம்பர் 8]

[Thiru A. R. Damodaran]

establish an equality of educational opportunity in the rural areas. Today what is happening in the educational structure is that—and here again the Hon. the Education Minister may verify from the very distinguished members of his Department—boys getting above 350 or 380 marks gain admission into the academic courses and boys getting below 350 or 330 marks are admitted into the vocational courses. For the boys in the vocational courses, their teachers have not been fixed, their textbooks have not been supplied, their classes have not been started and the date of admission has been extended to 15th September. The + 2 syllabus—I speak as a Graduate of the Madras University—that has been prescribed is a difficult one. It is impossible for any boy to get through this syllabus in two years, in six semesters, and we have already started three months late. If we are to test these boys for admission to the Medical and Engineering Colleges, do you think the boys from the rural areas will have any chance of entering these prestigious institutions? What have we understood of educational opportunities? For fifty years, we have been struggling in Tamil Nadu. The philosophy of Periyar Ramaswami and Perarignar Anna is quoted by members of both parties. Why cannot we be serious about this basic theme which is essential for the upliftment of the backward community and all those people who have been denied educational privileges? We must have better educational standards in the rural areas. Today, it is the urban area which is receiving all the priority in matters of education. Out of the 916 schools, if we analyse how many English medium sections have been started, they have been started in the urban and City areas. Parents, thousands of them, between the months of April and August, cry in agony and suffer the tortures of the damned in trying to get their children into educational institutions. They are paying Rs. 500 or Rs. 1,000 as donation, off the record or on the record, in spite of what the Hon. Minister says. I only wish that in such matters, the guiding principle, the basic principle should be that in any policy measure that is taken, the benefit should go to the boys in the rural areas. Instead of talking vaguely in terms of rural areas, it should be seen whether the policy will benefit those sections of our community who have not had the basic privilege of sharing educational opportunities with the better-off sections of society.

[Thiru A. R. Damodaran] [1978 செப்டம்பர் 8]

(பிற்பகல் 6.00)

Sir, there is only one more thing I would like to mention and that is about the admission to Medical and Engineering institutions. My hon. Friend Thiru Veerasami has attacked this Government very severely for alleged lapses on their part and has gone to the extent of even accusing them of careless administration and corruption. That is his style. I must confess that as far as the public point of view is concerned, today they are feeling fairly happy at the selection that has been made by these bodies to the Medical and Engineering Colleges, there has been no hint of money being received or of any corruption. If there was any such thing, the Legislature is entitled to go into it. There is however one basic thing which I have not been able to understand, namely, the principle of selection that has been adopted. Last year I made a plea that the system of Selection Committees might be totally abolished, because however good you are, however well-intentioned you may be, after two years, even with the best of intentions, you will be accused for some typographical error, etc. When we are dealing with students coming from different educational streams—I am referring to the three Universities—we have different examinations, different question papers, different people who value the answer papers, and it is, therefore, absolutely incorrect to assume that the students from Madurai, Annamalai and Madras Universities are all having the same grades of excellence with the difference in the method of questioning and answering. Therefore, I pleaded last year and the Hon. the Chief Minister was also fairly receptive. Later on, due to the criticisms that were levelled by certain political parties, I think, they did not want to abolish these Selection Committees. I am of the opinion that it is impossible to test the I.Q. of the candidates by asking one or two questions within a few minutes. The answers to questions like “Who is the Prime Minister of Algeria” or “What is the capital of Bulgaria”, etc. will not also be a correct method to test the I.Q. of a student. A student with some general knowledge or a student who has learnt certain things by rote would be able to answer such questions correctly. That is not the correct method to test the I.Q. I think the time has come for us to have entrance examinations for these institutions. The only precaution that will have to be taken is that the question papers

1978 செப்டம்பர் 8] [Thiru A. R. Damodaran]

are not leaked out and that the answer papers are valued by persons who will not be in a position to know the identity of the candidate who has answered. There are adequate methods of control and in the I.I.T. and other places they have exercised such control. In the Medical and Engineering College selections, it is a matter of surprise that two different standards of admission were applied for admission of students to different professional institutions. The Selection Committee should not have sat in judgment on the question whether a boy who had passed in the second attempt was competent to enter the Engineering Course. It was clearly the prerogative of the University authorities. Secondly, I have always believed and I think other hon. Members of this House will also agree with me, that we have a habit of condemning our boys at the age of 14 or 15. If he did not secure 159 marks, he is doomed for ever and he cannot dream of entering the medical profession.

In the United States, there has been a recent case—Bakke Case—in the Supreme Court. An electrical engineer at the age of 38 decided to enter the medical profession and applied for admission to a medical college. He was denied admission because he was a white and there were reservations for minority. He took the matter up to the Supreme Court and the Supreme Court said that he should be admitted to the medical institution. But habits die hard in our country. The basic point is that we should not deny boys the chance if they want to improve upon their marks. It may happen that due to family circumstances, domestic circumstances, illness, lack of application, lack of good company, etc., a boy may not pass with very good marks in the first attempt. But if he has passed in the second attempt with good marks, those marks should invariably be taken into account. This has been done in the Medical College admissions. Why the Engineering pundits refused to do that is beyond my comprehension. These are matters which could create doubts in the minds of the general public. We feel that a Cabinet decision on this subject could very well have been taken. Probably, it has not come before the Cabinet and the different Departments may have dealt with it. It has created a very awkward situation for the Committee and it has necessarily created a scare among the students. I hope that in future well-laid principles of selection will be laid down so that public apprehension is not needlessly created on these matters.

[Thiru A. R. Damodaran] [1978 செப்டம்பர் 8]

One more word and I have done, Sir, and that is about Prohibition. This is a subject which I rarely dealt with during my twelve years as a legislator because I find that political parties have taken definite stands on these matters and it is not for me as a very humble legislator to question the collective political wisdom of political parties on matters pertaining to Prohibition. Each of them has its view and sometimes there is a change of views. Let us hope that better circumstances will prevail when we will be able to have a more pragmatic approach to Prohibition. The only thing I would like to mention is this. It has been mentioned that a number of drink-permits are pending with the Collectors and other authorities who have been authorised in this regard. I have no personal interest in obtaining a drink-permit and I want to dispel any misapprehension of personal interest that may arise. But I feel that in such matters the Shah Commission has mentioned that a file that is deliberately delayed is as corrupt a position as a file that does not move at all. When the administrators are asked to delay files relating to drink-permits, a bad precedent is really being created. We have hundreds of cases, licences, permits, house-construction permits, etc., where there is terrible delay and where one has to do a little bit of greasing to get things done. My feeling is that by refusing to give drink-permits, you are creating a bigger bootlegging market and a very profitable market because these people do not abstain from drink and they are establishing their own channels of communication and obtaining drinks. It is very bad for administration. The drink addict is like a drug addict. He cannot do without liquor. There is no doubt about it. His liver is his responsibility and it is not the responsibility of the Chief Minister nor is it my responsibility. Let us accept this pragmatic approach. There may be 10,000 livers in Tamil Nadu with cirrhosis which is an unfortunate disease. But we cannot help all these things. Smoking is bad and excessive vices of any kind are bad. While I am not pleading for the drink-addicts, I think that we should go by the appropriate legal procedures and sanction all these 10,000 permits. It has also been mentioned that the Government are anxious about the poorer people. There are also drink addicts in the poorer community. Do you think that they can afford to get through a Medical Board and get a drink permit? What is to happen to addicts in the villages? They are drinking, as my friends say, hog-wash. They are

1978 செப்டம்பர் 8 [Thiru A. R. Damodaran]

contracting the worst kind of diseases that can exist in Tamil Nadu and this is another social problem. While I do not wish to question the Government's policy and the dedication of the Opposition leaders on the policy of Prohibition, may I plead that in such matters we should not bring to bear our own bias and prejudice but should deal with them purely as administrative matters? The Hon. the Finance Minister has many problems. In 1977-78 he has been telling us that he is going to get Rs. 2 crores as compensation for the loss of Rs. 4 crores as Excise revenue. He can present it to the Prime Minister's Relief Fund because it is not what Tamil Nadu wants. We have lost Rs. 58 crores in 1973-74. The Hon. the Finance Minister, with his usual inimitable skill and by extrapolation of figures has projected it to Rs. 130 crores. He has my full sympathy but the economic and industrial development of Tamil Nadu is being hurt because of lack of resources. Let us be very frank and honest about these things. The Pay Commission Report is bound to create a gap of another Rs. 35 to 50 crores which is a conservative estimate. The Hon. the Finance Minister gives no indication whether the figure is correct, but we estimate it to be Rs. 35 to 50 crores. We are going to be loaded with sales tax and probably stamp duties, registration tax, passenger tax, etc., and the burden of taxation on the citizen of Tamil Nadu is going to increase. Therefore, I would sound a note of caution that in such matters we would like a very pragmatic approach to be taken by the Government. Thank you.

[மிற்பகல் 6-10]

திரு கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மேதகு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் மீது சில கருத்துக்களை சொல்வதிலே நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். சுமார் 11 ஆண்டுகளாக எனது பெருமைக்கும் பெரு மதிப்பிற்கும் உரிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற நான் முதற்கொண்டு தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆளுநர் உரையின் மீது நான் என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லி வந்திருக்கின்றேன். ஒவ்வொரு தடவையும் ஆளும் கட்சியினுடைய தோழமைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையிலே நான் பேசக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் இந்தத் தடவை அதற்கு நேர் மாற்றமாக ஆளும் கட்சியினுடைய எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்ற நிலையிலே நான் இங்கு பேச இருப்பதினால், சில நண்பர்கள் எந்த முறையில் இவன் பேசப் போகிறான் என்று தான் பார்ப்போம் என்ற ஆர்வத்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 செப்டம்பர் 8]

துடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு ஒன்றை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஆளும் கட்சி ஆதரவாளராக நான் பேசிய சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் ஆளும் கட்சிக்காரர்களிடத்திலிருந்து குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேச நான் என்றுமே தவறிய தில்லை. அதே போன்று இன்றைக்கு ஆளும் கட்சியினுடைய எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்து பேசுகின்ற இந்த நேரத்திலே ஆளும் கட்சியினுடைய குறைபாடுகளை எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பது போல் சுட்டிக்காட்டுகின்ற அதே நேரத்தில், ஆளும் கட்சியினுடைய சிறப்புகளைப் புகழ்ந்து சொல்வதிலும் நான் கொஞ்சம் கூட கருமித்தனம் காட்ட மாட்டேன். உரை முழுவதையும் படித்தேன். இங்கே உறுப்பினர்கள் பேசியதையும் கேட்டேன். எனக்கு ஏற்பட்ட கருத்து என்ன வென்றால் ஒரு பறவையின் கருத்திலே அது கொண்டு வந்தது. ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி உண்டு.

“The peacock has got fine feathers but foul legs” என்று சொல்லுவார்கள். அது போன்று ஆளுநர் உரையிலே சில சிறப்புகள் இருந்தாலும்கூட, மயிலினுடைய கால்களைப் போல சில விரும்பத்தகாத அம்சங்களும் அதில் இருக்கின்றன என்ற கருத்துதான் எனக்கு உருவாயிற்று. முதலிலே பாராட்டத்தக்க அம்சங்களைப் பாராட்டிவிட்டு, குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசவேன் என்று ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். நான் பாராட்ட வேண்டுமென்று நினைப்பதில் தலைசிறந்த பாராட்டு “மேற்காசிய நாடுகளிலே வேலை பார்க்கச் செல்கின்றவர்களின் நலனுக்கென அரசின் சார்பில் ஒரு நிறுவனம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்களே”, அதற்குத்தான். இந்தத் திட்டத்தை, முயற்சியை மனமாரப் பாராட்டுகின்றேன், வரவேற்கின்றேன். இந்த அரிய கருத்தை சில மாதங்களுக்கு முன்பு இதே அவையிலே அமர்ந்திருந்து மறைந்து விட்ட எனதருமை சகோதரர் முஸ்லீம் லீகைச் சேர்ந்த திரு. எம். எம். பக்கர், எம். எல். சி. அவர்கள் வெளியிட்டார்கள். முதல் முறையாக அவர்கள் வாயிலிருந்துதான் நான் அந்தக் கருத்தைக் கேட்டேன். தொடர்ந்து பேசிய நம் மூடைய மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது, இந்தக் கருத்தை மிகவும் வரவேற்று அரசு இதை மிகப் பாராட்டுதலுடன் வரவேற்கின்றது, இதைச் செயல்படுத்த முடியும் என்று வாக்கு அளித்தார்கள். அது எனக்கு இப்போதுகூட நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. அவர் அன்று சொன்ன வாக்கைக் காப்பாற்றிய தற்காக நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நிறைவேற்று முகத்தான் இந்த ஆளுநர் உரையில் இந்தத் திட்டம் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த அறிவிப்புக்காக இந்த அரசுக்கு நான் சார்ந்த முஸ்லீம் லீகின் சார்பில் என் நன்றியையும், — என் சார்பில் என் நன்றியையும்—தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

திரு. பக்கர் அவர்களைப் பொறுத்தவரை, என் நினைவுக்கு ஒரு கருத்து வருகின்றது. மிக வேதனை தரக்கூடிய கருத்து அது. பக்கர் அண்ணன் அவர்கள் சாதாரண ஒரு எம்.எல்.சி. ஆக மட்டும் இருக்கவில்லை. இந்தத் தமிழ் நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய அத்தனை முஸ்லீம்களுடைய உள்ளத்தையும் கவர்ந்த ஒரு உயர்ந்த தலைவராகவும் அவர் இருந்தார். சிறு பிராயம் முதற்கொண்டு கடைசி நாள் வரை நாட்டின் பொது மக்களுடைய சேவைக்காக தன்னை முழுதும் அர்ப்பணித்துக்கொண்ட ஒரு சேவகராக இருந்தார். அப்படிப்பட்ட அப்பெரியவர் மறைந்தார் என்றால், அது எவ்வளவோ வேதனைக்குரிய விஷயம். இந்தச் சபையில் அவருடைய மறைவுக்காக அனுதாபத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம். தமிழ் நாட்டினுடைய முதல்வர் அவர்கள் ஒரு அனுதாபச் செய்தியைக்கூட பத்திரிகையில் கொடுத்து வெளியிடவில்லை. அவர்தான் அப்படிச் செய்தி வெளியிடவில்லை, அவருக்கு வேலைப் பளு அதிகமாக இருந்திருக்கலாம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும்கூட, நம் முடைய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு திரு. இராஜா முகமது அவர்களாவது ஒரு அனுதாபச் செய்தியை வெளியிட்டிருந்தால், உள்ளபடியே எங்களுக்கெல்லாம் திருப்தியாக இருந்திருக்கும். அவர் வெளியிடாதது மாத்திரமல்ல, எந்த அமைச்சரும் வெளியிடவில்லை. அதை நான் நினைத்துப் பார்க்கும்போது, உள்ளபடியே என் மனதுக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. இனிமேலாவது இந்தமாதிரிக் காரியங்களில் சற்று பரந்த மனப்பான்மையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நான் பாராட்ட விரும்புவது அரசாங்கத்தின் இந்திக் கொள்கை பற்றியதாகும். இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளுக்கு, முயற்சிகளுக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன், வரவேற்கின்றேன். குறிப்பாக 5 மாநில முதல்வர்களையும் கூட்டி, தீர்மானம் நிறைவேற்றி, மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி, பிரதமர் தேசாய் அவர்களே “நான் இந்தியைத் திணிக்க மாட்டேன்” என்று பதில் சொல்லும் அளவுக்கு ஒரு செயலை நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் செய்தார்களே, அதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இதற்கு முன்பு எந்த முதலமைச்சரும் இதுபோன்று முயற்சி எடுத்தது இல்லை. புதிய முயற்சியை, சாதனையைச் செய்ததற்காக என்னுடைய பாராட்டுதல்களை மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தத்திணிப்பை எதிர்க்கும் விஷயத்தில் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமே முன்ன னியில் நின்று எதிர்க்கின்றதைப் பாராட்டுகிறேன். அது போல திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் இந்தத் திணிப்பை எதிர்க்கும் விஷயத்திலே இம்மியும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. அதே மாதிரித்தான் முஸ்லீம் லீகும், அதே போல கம்யூனிஸ்ட்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 செப்டம்பர் 8]

கட்சி, ஜனதா கட்சி மற்றும் இந்திரா காங்கிரஸ் போன்ற எல்லாக் கட்சிகளும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவர் இல்லை. அந்த நிலையிலே இந்த முயற்சியிலே ஒரு குறைபாடு இருப்பதை நான் காண்கின்றேன். எல்லோரும் இந்தித் திணிப்பை ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டு எதிர்க்கிறார்கள். இந்தி எதிர்ப்பு என்ற முயற்சியின் பெயராலேயே அரசியல் கட்சிகள் “கட்சி வளர்ச்சி செய்யும்” முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனவோ என்று நான் சந்தேகிக்கின்றேன். எல்லோரும் எதிர்க்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள் என்றால், “எதிர்ப்பு” என்ற முயற்சிக்கு பங்கம், களங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு நிலை வருமோ என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன். எல்லோரும் பொதுவாக அதை எதிர்க்கத்தான் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் போகின்ற பேர்க்கில்தான் மாறுபடுகிறார்கள். எல்லோரும் ஏகோபித்து, எல்லோரும் விரும்பக்கூடிய ஒரு நல்ல திரண்ட கருத்தை உருவாக்கினால், இந்த இந்தித் திணிப்பு முயற்சி விஷயமாக ஒரு பூரணத்துவம் கிடைக்கும் என்பதால், நான் இதை ஒரு யோசனையாக அரசுக்குத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும் கலைஞர் அவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துப் பேசி இந்தித் திணிப்பை எதிர்க்க ஒன்றுபட்ட ஒரு திட்டத்தை முதற் கட்டமாக உருவாக்க வேண்டும். அப்படி அவர்கள் இரண்டு பேரும் முதலிலே சந்தித்துப் பேசி, பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, அவர்கள் ஒரு ஒப்புதல் தந்த பிறகு, சர்வ கட்சியினரும் சேர்ந்துகூட இந்தித் திணிப்பை எதிர்க்கக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கினால், அது நூற்றுக்கு நூறு பூரணத்துவம் பெறக்கூடிய நிலையில், இங்கே இருக்கிறவர்களில் நூற்றுக்கு நூறு இந்தித் திணிப்பை எதிர்க்கிறார்கள் என்ற ஒரு நிலையை உருவாக்கினால், எதிர்காலத்தில் யாரும் இந்தியைத் திணிக்கக் கூடிய ஒரு நிலை வரவே வராது. எனவே அந்த முயற்சியைத் திட்டவட்டமாக அரசு சார்பில் துவங்க வேண்டுமென்ற கருத்தினை நான் இங்கு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

(பிற்பகல் 6-20)

கவர்னர் உரையிலே மின்சாரத்தின் மீது வரி விதித்திருக்கிறது மத்திய அரசு என்ற குறைபாட்டைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசுக்குப் பணம் தேவை என்றால், பல வரிகளை எக்ஸைஸ் வரி, புகையிலை வரி போன்றவைகளைப் போட்டு பெறுகிறார்கள். அவற்றைத் தனியார்தான் கொடுக்கிறார்கள். அதற்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் மின்சாரத்திற்கு வரி என்பது தனியார் மீது போடப்படவில்லை. அரசாங்கம் அரசாங்கத்துக்குப் போடுகிறது. நாமே பணம் போதவில்லை, கூடுதலாகப் பணம் கொடுத்து உதவி செய்யுங்கள் என்று மத்திய அரசிடம் பணம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறபோது, மத்திய அரசு மாநில அரசு மீது

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. கே. எஸ் அப்துல் வகாப்]

வரிபோட்டு அதைக் கட்டுங்கள் என்று சொன்னால், அதைவிட அநியாயம், அக்கிரமம் வேறு இல்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல. எல்லா மாநிலங்களையும் இந்த வரி பாதிக்கும் வகையில் இருக்கிறது. நாம் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறோம். மற்றவர்கள் விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை விரும்பாத நிலையில் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டினால் எதிர்ப்புச் சொல்ல முடியாத நிலையில் அதைக் கட்டுகிற கட்டாயத்தில் அவர்கள் இருக்கலாம். அப்படி விருப்பமில்லாத நிலையை 'சேனலைஸ்' செய்ய வேண்டும். இந்திக்கு ஐந்து மாநில முதலமைச்சர்கள் கூடி இந்தி எதிர்ப்புத் தீர்மானத்தைப் போட்டது போல, நம் முதலமைச்சர் முயற்சி எடுத்து மற்ற மாநில முதலமைச்சர்களையும் ஒரு இடத்தில் கூட்ட வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் அல்லது டெல்லியில் ஒரு மத்திய இடத்தில், கூடி, இந்த மின்சார வரியை எதிர்த்துத் தீர்மானம் போட்டு, மத்திய அரசுக்கு அனுப்பினால், அது நல்ல பலன் கொடுக்கும் என்பதை மட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : மின்சாரத்திற்கு மத்திய அரசு விதித்த கட்டணத்தைத் தமிழக அரசு எதிர்த்தது என்றும், மற்றைய அரசுகள் எதிர்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தும் மவுனம் சாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் நமது வகாப் அவர்கள் தெரிவிப்பதாக எனக்கு நினைவு. முதன் முதலில் இந்தக் கருத்தை வெளியிட்டது தமிழக அரசு என்பதையும் தமிழக அரசு வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து கேரள அரசு சார்பாக அதன் முதலமைச்சர் திரு. அந்தோனி தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள் என்பதும் மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குத் தெரியும் என்று கருதுகிறேன். எப்படி இந்தித் திரைப்பட எதிர்த்து சம்பந்தப் பட்ட முதலமைச்சர்களை நமது தமிழக முதலமைச்சர் கூட்டி தங்களது கண்டனத்தைத் தெரிவிக்க வைத்தார்களோ அதைப் போல அனைத்து முதலமைச்சர்களையும் கூட்டி தங்களது கண்டனத்தைத் தெரிவிக்க முதலமைச்சர் முன்கை எடுக்க வேண்டுமென்று திரு. வகாப் அவர்கள் கேட்டதாகவும் நான் கருதுகிறேன். அதற்கு எனது பதில் : அண்மையில் நடைபெற்ற தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சில் கூட்டத்தில் பேசிய அத்தனை முதலமைச்சர்களும் இதைக் கடுமையாக எதிர்த்துப் பேசினார்கள் என்பதையும், இத்தனை எதிர்ப்புகளையும் தெரிவித்ததற்குப் பிறகும், மத்திய அரசு அதற்கு இசைவு தரவில்லை அல்லது இணக்கம் காட்டவில்லை என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிப்பதோடு, மற்ற மாநிலங்கள் ஏற்கெனவே இந்தக் கட்டணத்தைச் செலுத்த ஆரம்பித்து விட்டன என்பதையும், தமிழகம் ஒன்றுதான் இன்னும் செலுத்த தாமஸ் இருக்கிறது என்பதையும் அவர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதற்கு முதலமைச்சர் தனியாக ஒரு மாநாடு கூட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[1978 செப்டம்பர் 8]

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன விளக்கத்துக்கு நன்றி. சில மாநிலங்கள் கட்டணத்தைச் செலுத்திவிட்டார்கள் என்று சொல்லும்போது, சில மாநிலங்கள் கட்டாமல் இருக்கிறார்கள் என்ற பொருள் தொக் நிற்கிறது. கட்டிவிட்டவர்கள் ஜனதா கட்சியைச் சேர்ந்த மாநிலங்களாகத் தான் இருக்க முடியும். ஜனதா அல்லாத மாநிலங்கள் கட்டாமல் கொஞ்சம் போட்டி போட்டுப் பார்ப்போம், இழுத்துப் பார்ப்போம் என்று எண்ணக்கூடும். அப்படி எண்ணும் மாநில முதல் அமைச்சர்களை ஒன்று திரட்டி தீர்மானம் போட்டு, முடிந்தவரையிலும், எதிர்ப்புக் காட்ட வேண்டியது அவசியம். அத்தனை முதலமைச்சர்களும் சொல்லியும் மத்திய அரசு கேட்கவில்லை என்றால் அது வேதனை அளிக்கத்தக்கது. அது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : நாம் சொன்னது கண்டிக்கத்தக்கதா? அவர்கள் செய்தது கண்டிக்கத்தக்கதா?

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொள்ளாதது கண்டிக்கத்தக்கது.

கவர்னர் உரையில் மதுவிலக்குப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மதுவிலக்கு நம் மாநிலத்தில் அமுல் படுத்தப்படுவதால், நமக்கு ஏற்படுகிற நஷ்டத்தை மத்திய அரசு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். அவர்கள் ஒப்பவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கருத்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுவதாக எனக்கு நினைவு. ஒவ்வொரு ஆண்டும் நாம் கேட்கிறோம். அவர்கள் கொடுப்பதில்லை. மதுவிலக்கு மகாத்மா காந்தி அவர்கள் பிறந்த குஜராத் மாநிலத்திலும் தமிழக காந்தி பேரறிஞர் அண்ணா பிறந்த தமிழ்நாட்டிலும் அமுலில் இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. நாம் மட்டும் எழுதிக் கேட்பதும் அவர்கள் இல்லை என்பதும் திரும்பத் திரும்ப ஒப்புவிக்கும் பாடமாக அமைந்திருக்கிறது. குஜராத் மாநிலத்தோடு தொடர்பு கொண்டு, அவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து, மத்திய அரசுக்கு ஒரு சமர்ப்பணம் கொடுத்தால் அது நல்ல பலன் கொடுக்குமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நண்பர் எம். பி. பி. எஸ். செலக்ஷன் பற்றிப் பேசினார்கள். அதைப்பற்றி விரிவாக நான் பேச விரும்பவில்லை. சென்ற ஆண்டு நான் பேசினேன். அதற்கு முதல் ஆண்டு நான் பேசும்போது, எம். பி. பி. எஸ். செலக்ஷனில் எவ்வளவு பாதுகாப்பு இருந்தாலும், இண்டர்வியூவில் திருவிளையாடல்கள் நடக்கின்றன. ஆகவே, எடுத்துவிட்டால் நல்லதாக இருக்குமென்று இரண்டு முறை கருத்துத் தெரிவித்தேன். சென்ற தடவை முதலமைச்சர் அவர்கள் அதை நல்ல கருத்து என்றும் அடுத்த தடவை இண்டர்வியூ இல்லாமல் நடத்தலாம் என்று நானே நினைக்கிறேன் என்றும் பதில் சொன்னார்கள். அது நடைமுறைக்கு வரவில்லை. இண்டர்

1978 செப்டம்பர் 8] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

வியூ எப்போதும் போல நடப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதை ஏன் கைவிட்டார்கள் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அடுத்த ஆண்டு செலக்ஷன் கமிட்டிகள் ஒழிக்கப்பட்டு இண்டர்வியூவும் ஒழிக்கப்பட்டால்தான், நேர்மையான தேர்வுகள் வருமென்ற கருத்தை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

பல காரியங்கள் இங்கே மிகவும் தாமதமாக நடக்கின்றன என்ற கருத்து பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. இதை எல்லோரும் அறிவார்கள். சிறு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமென்றால், உறுப்பினர்களுக்கு ரயில் பாஸ் கொடுத்தார்கள். மார்ச் மாதம் முடிந்தவுடன் சென்ற ஆண்டு ரயில் பாஸ் முடிந்துவிட்டது. இன்று வரை மேற்கொண்டு ரயில் பாஸ் கொடுக்கப்படவில்லை. மே மாதம் முடிந்து இப்போது ஆகஸ்ட் வரை வந்துவிட்டது. மே மாதத்தில் கொடுத்திருக்க வேண்டும். தாமதத்திற்கு இது ஒரு உதாரணம். மறுபடி பாஸ் கொடுக்கும்போது, அது மிச்சப் படும். இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இன்னொன்று உறுப்பினர்களைப் பொறுத்தவரை, நான் சொல்ல விரும்புவது, உறுப்பினர்களுக்கு ரூபாய் 200 சம்பளம் கூடுதல் என்று அறிவித்தார்கள். ஏப்ரல் மாதம் சொன்னது. சொல்வி ஐந்து மாதங்கள் ஆகின்றன. இதுவரையில் உத்தரவு வரவில்லை. எப்போதும் ஒன்றிரண்டு மாதங்களில் உத்தரவு வந்துவிடும். இப்போது ஐந்து மாதங்களாகியும் இதற்கு உத்தரவு வரவில்லை. எந்தக் காலத்திலும் இல்லாத தாமதம் இது.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : சம்பள விகிதத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஏற்கெனவே பேரவையில் கூட தெரிவித்திருக்கிறேன். அறிவித்தது உண்மை. ஆனால் அதற்கு சட்டத்தில் சில திருத்தங்கள் தேவை. இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் அதை ஆர்டினன்ஸாகக் கொண்டுவர விரும்பவில்லை என்பது ஒன்று. எக்ஸிசியூட்டிவ் ஆர்டராகக் கொண்டுவர விரும்பவில்லை என்பது ஒன்று. மசோதாவாகக் கொண்டு வந்து சபையில் உள்ள அத்தனை உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களைத் தெரிந்து நிறைவேற்றி அதன் மூலம் செயல்படுவது என்ற முடிவில் இந்த அரசு இருக்கிறது. பெரும்பாலும் இந்தத் தொடர் கூட்டத்திலேயே அந்த மசோதா கொண்டுவரப்படலாம் என்று கருதுகிறேன். ஆகையால் அதற்காக நமது பாய் அவர்கள் நேரத்தைச் செலவழிக்க வேண்டிய தில்லை.

(பிற்பகல் 6-30)

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : நான் உடனடியாகத் தேவை என்ற கருத்தில் சொல்லவில்லை. காரியங்கள் தாமதமாகின்றன என்பதற்கு உதாரணமாகத்தான் சொன்னேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

மற்றுமோர் கருத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களைப் பொறுத்தவரை, பரவலாகப் பத்திரிகைகளிலே எழுதப்படுகிறது. ஏகப்பட்ட பைல்கள் அவரிடம்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 செப்டம்பர் 8]

குவிந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றது. 16 ஆயிரம் பைல்கள் என்று சொல்கிறார்கள். 16 ஆயிரம் என்று இல்லாவிட்டாலும், ஐயாயிரம் பைல்கள் இருந்தாலும் அதுவே அதிகம் தான். பண்டித ஐவஹர்லால் நேருவைப் பற்றி ஒன்று கேள்விப்பட்டேன். அவர் திடீரென்று அண்டர்—கிரவுண்டாகப் போய் விடுவாராம். கேட்டால் He has gone under-ground என்பார்கள். அப்போது அவர் எங்கேயிருக்கிறார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. நான்கைந்து நாட்களுக்கு அவர் மறைவாக இருந்து “பைல்களைப்” பார்ப்பாராம். யாருமே அவரிடம் நெருங்க முடியாது. He has gone under-ground என்பார்கள். இப்படி “பைல்” பார்க்கப் போவார். இரவு பகல் என்று பாராமல் “பைல்” களைப் பார்த்துத் தீர்ப்பார். அந்த முறையிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு அண்டர்—கிரவுண்டாகச் சென்றிருவது இந்தப் பைல்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு பிறகு சாதாரண ஜோலிகளில் ஈடுபட்டால் நல்லது.

மாண்புமிகு திரு. கி. மகேசுவரன் : அண்டர்—கிரவுண்டுக்குச் செல்லுகிற பழக்கம் எங்கள் கட்சிக்கு இல்லையென்பதைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : நான் குறிப்பிட்ட அண்டர் கிரவுண்ட் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் புரிந்து கொண்ட அண்டர்—கிரவுண்ட் இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : அண்டர்—கிரவுண்ட் என்றால், இரண்டு பொருள் இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்களும், உறுப்பினர் அவர்களும் பேசியதிலிருந்து தெரிகிறது. ஏனென்றால், உறுப்பினர் அவர்கள் தான் குறிப்பிட்டது “அமைச்சர் அவர்கள் புரிந்துகொண்ட அண்டர்—கிரவுண்ட் அல்ல” என்கிறார்கள். எனவே, அமைச்சர் புரிந்து கொண்ட அண்டர்—கிரவுண்ட் எது? உறுப்பினர் குறிப்பிட்ட அண்டர்—கிரவுண்ட் எது என்பதை விளக்குவார்களா?

மாண்புமிகு திரு. கி. மகேசுவரன் : உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் அண்டர்—கிரவுண்ட் பற்றி என்ன கருத்து வைத்திருக்கிறார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : அண்டர்—கிரவுண்ட் பற்றி எனக்கு ஒன்று தெரியாது. இப்போது விவாதம் அமைச்சருக்கும் உறுப்பினருக்குமிடையேதான். அவர்கள் குறிப்பிட்டதால்தான் நான் பொருள் கேட்கிறேன்.

1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : விஷயம் தெரியாத இடத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தலையிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : தெரியாததைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத்தான் இந்த மன்றத்திலே நாம் இருக்கிறோம். எனவே சந்தேகம் ஏற்படும்போது, தெரிந்த அமைச்சர் அதை விளக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : மன்னிக்க வேண்டும். அவ்வளவு தெரியாதவராக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களை நான் கருதவில்லை. (சிரிப்பு).

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : நமது மாநில போலீஸ் இலாக்காவைப் பொறுத்தவரை, இந்திய தேசத்திலேயே மிகச் சிறந்த போலீஸ் என்ற பாராட்டைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை பெற்றிருந்தது என்பது என் நினைவு. இப்போது நடக்கும் நடைமுறைகளைப் பார்த்தால், இந்தப் போலீஸ் துறையைப்பற்றி என்ன சொல்லுவதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. சில சம்பவங்களைப்பற்றி விளக்கமாகப் பேச விரும்பவில்லை. காரணம் அது கோர்ட்டிலே இருக்கிறது. சப்-ஜூடிஸ் என்ற காரணத்தால், விரிவாகப் பேச முடியவில்லை. அதைத் தொட்டு, ஒன்றிரண்டு விவரங்களை மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தில் இதற்கு முன்பு காணாத அளவுக்கு திருட்டுகள் அதிகரித்து விட்டன. கண்டுபிடிக்கக்கூடிய சக்தி குறைந்து விட்டது. அதைப் போல தமிழகத்தின் வரலாற்றிலேயே காணாத அளவுக்கு வகுப்புவாதக் கலவரங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் கூட குறிப்பிட்டார்கள். வகுப்புக் கலவரங்கள் ஏதோ தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல. அண்டை மாநிலங்களில் கூட நடைபெற்றிருக்கின்றன. அதனுடைய தொடர்ச்சிதான் இது என்றார். அக்கம் பக்கத்திலுள்ள மாநிலங்களில் எல்லாம் வகுப்புக் கலவரங்கள் பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தபோது, இங்கே தமிழகத்தில் அமைதி இருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறோம். இது தமிழகத்தினுடைய தனிச் சிறப்பு. ஆனால் இன்றைய தினம் அந்தச் சிறப்பு குலைவதற்கு என்ன காரணம் என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இதுவரை தமிழக வரலாற்றிலேயே இந்த ஒரு ஆண்டில் நடைபெற்ற வகுப்புக் கலவரங்களைப் போல் நடந்ததில்லை என்பதை மிகுந்த வேதனையோடு இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கள்ளச் சாராய வியாபாரம். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் மதுவிலக்குப்பிரச்சினையில் ஆர்வம் காட்டுகிறாரோ, அதைக் குலைக்க வேண்டும், அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்கிற அளவுக்கு நேர்மாறாக, இன்னும் சொல்லப் போனால் கூடுதலாகக் கள்ளச் சாராய விற்பனை பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 செப்டம்பர் 8]

போலீசுக்கு வெளிப்படையாக லஞ்சம் கொடுத்து, “ஓப்பன் மார்க்கெட்” வியாபாரம் என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு போலீசுக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களும் வாங்குகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் அனுமதித்து விடுகிறார்கள். இதன் காரணமாக பரவலாக கள்ளச் சாராய வியாபாரம் நடைபெறுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, வேதனை தாள முடியவில்லை.

இன்றைய தினம் தமிழகத்திலே பெண்களுடைய கற்புக்கும் என்றைக்கும் இல்லாத அளவுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலேயே பெண்கள் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள் என்ற செய்தி மிகவும் வேதனைக்குரியதாகும். வேலியே பயிரை மேய்கிறது என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு வந்துவிட்டது. அரசு இதுபற்றிக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக, போலீஸ்காரர்கள் இந்தச் செயலில் ஈடுபட்டால், அவர்களுக்கு மிகவும் கடுமையான தண்டனையை அரசு கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டில் ஒழுங்கும் அமைதியும் நிலவும்.

விழுப்புரத்திலே கலவரம் நடந்தது. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்கத்திலே இருந்து நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக இறந்தவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிறைய சொத்துக்குச் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நிறைய சொத்துக்கள் குறையாடப்பட்டன என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலே இஸ்லாமியருடைய சொத்து ரூபாய் 7 இலட்சத்திற்கும் மேலான சொத்து அங்கே குறையாடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நஷ்ட ஈடு ஒரு காலண கூட கொடுக்கப்படவில்லை. ஸீஸ்ட் போட்டு இன்னின்னுக்கு இவ்வளவு நஷ்டம் என்று விவரம் வைத்திருக்கிறேன். கலவரம் நடந்தது ஜாதி இந்துக்களுக்கும் அரிசனங்களுக்குமிடையேதான்.

ஆனால், குறையாடப்பட்டது சுமமா இருந்த முஸ்லீம்களுடைய 7 இலட்சம் ரூபாய் சொத்து. இவ்வளவு பெருமளவுக்கு இஸ்லாமியருடைய சொத்து கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. “காம்பென்சேஷன்” என்று ஒரு சல்லிக் காச கூட கொடுக்கவில்லை. எனவே அரசாங்கம் அவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டும்.

புத்தாநத்தத்தில் இந்து-முஸ்லீம் கலவரம் ஏற்பட்டது. அதிலே ஒரு முஸ்லீம் இறந்துவிட்டார். அவருக்கு ஏதாவது நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரி, நேரிடையாக முதல் அமைச்சரைச் சந்தித்துக் கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் இன்று வரை செத்துப் போன முஸ்லீம் குடும்பத்திற்கு நஷ்டஈடு ஏதும் தரப்படவில்லை. ஆனால் விழுப்புரத்திலே 12 பேர் இறந்தார்கள் என்றால், அதற்கு மட்டும் நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது என்ன நியாயம்? அரிசனங்களுக்கு ஒரு நியாயம்? முஸ்லீம்களுக்கு ஒரு நியாயமா? அரிசனங்கள்தான் மனிதர்களா? முஸ்லீம்கள் மரக்கட்டைகளா? அந்த முஸ்லீம்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்தால் என்ன?

1978 செப்டம்பர் 8]

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் ; மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களின் உணர்வுகளை நான் புரியாதவன் அல்ல. வேதனைகளை வெளிக்காட்டும்போது, தயவு செய்து திரித்துப் பேசி முஸ்லீம் களுக்கு ஒரு நியாயமா, அரிசனங்களுக்கு ஒரு நியாயமா என்று பிரித்துப் பேசி, அந்தப் பேச்சுக்கள் பத்திரிகையிலே வருமானால், அது இந்த ஆட்சியைப்பற்றி ஒரு களங்கத்தை உண்டாக்குமோ என்று தோன்றுகிறது. எனவே முதலமைச்சர் அவர்களின் சார்பாகவும், இந்த அரசின் சார்பாகவும் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவது இந்த அரசுக்கு முஸ்லீம் என்றோ, இந்துக்கள் என்றோ, கிருத்துவர்கள் என்றோ, அரிசனங்கள் என்றோ எந்த வகையான வேறுபாடோ, மாறுபாடோ இல்லையென்பதையும் அனைவரையும் ஒரே கோணத்திலே நின்றுதான் நாங்கள் கவனித்து வருகிறோம் என்பதையும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வகாப் சாகிப் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, தயவு செய்து இப்படிக்களங்கத்தைக் கற்பிக்கக் கூடிய முறையிலே—களங்கத்தைக் கற்பிக்கும் நோக்கம் உறுப்பினருக்கு இல்லையென்றாலும்—அவருடைய பேச்சு அமையக் கூடாது, எனவே பாதுகாப்பாகப் பேச வேண்டும் என்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே.எஸ். அப்துல் வகாப் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, இந்த அரசுக்கு இந்துக்கள் என்றோ, முஸ்லீம்கள் என்றோ, கிருத்துவர்கள் என்றோ, அரிசனங்கள் என்றோ பாகுபாடு இல்லையென்றும் எல்லோரும் இந்த அரசுக்குச் சமம் என்றும் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்து உண்மையாகச் செயல்படுத்தப்பட்டால், எங்களுடைய நோக்கம் ஈடேறிவிட்டது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அவர் சொன்ன நல்ல கருத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அந்த உணர்வுடனேயே நான் குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திலே கலவரத்திலே இறந்துவிட்ட அந்த நபருக்கு அரசு நஷ்ட ஈடு தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பழனி சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அது சப்ஜூடிஸ் என்ற காரணத்தால், அதைப்பற்றி விரிவாகப் பேச விரும்பவில்லை. அங்கே இறந்தவருக்கும் அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பேரணம்பட்டு கலவரத்தில் ஒரு கோடி ரூபாய் சொத்துக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று என்னிடத்தில் சொல்கிறார்கள். அதையும் அரசு விசாரித்து அங்கேயும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 செப்டம்பர் 8]

[பிற்பகல் 6-40]

மற்றொன்றைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். வகப்
பேர்டைப் பொறுத்து * *

மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது	*	*	*
திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்	*	*	*
மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது	*	*	*
திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்	*	*	*
மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது	*	*	*
திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்	*	*	*
மாண்புமிகு திரு. க. இராசா முகமது	*	*	*
திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்	*	*	*
மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன்	*	*	*

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்)

.....பற்றிய குறிப்புகள் பூராவும் நீக்க வேண்டும் என்று
தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : இத்துடன் என்னுடைய
பேச்சை நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் : (திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்): இத்
துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும்
நாளை பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும்.

[பிற்பகல் 6-45]

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.